

ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΩΝ Ο «ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ»

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΡΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΤΗΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2013 ΤΕΥΧΟΣ 182ov

ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΩΝ Ο «ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ»

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ | ΤΕΥΧΟΣ 182ον

ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΩΝ Ο «ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ»
ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΚΩΔΙΚΟΣ 2589

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΤΗΣ
ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ 5, 23100 ΣΠΑΡΤΗ
Τηλ. 27310 26580
Fax 27310 26581
www.immspartis.gr
email: info@immspartis.gr
imm-spar@otenet.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΤΗΣ
κ.κ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΚΟΣΜΑΣ

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0,60€

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ:
ΧΡΙΣΤΙΝΑ-ΑΝΝΑ Α. ΧΙΩΤΗ
Τριακοσίων 48, Σπάρτη
τηλ. 27310 81253
info@lakonikos.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μνήμη ιερέως π. Παναγιώτη Ρούτση	27
<i>Σεβ. Μητροπολίτου Μονεμβασίας και Σπάρτης κ. Εύσταθίου</i>	
Θέματα Λατρείας	
Η Βάπτιση του Μεγάλου Κωνσταντίνου	29
<i>Θεοφ. Επισκόπου Ανδρούσης κ. Θεοκτίστου</i>	
Οί Πατέρες στον σύγχρονο κόσμο	
«Ενός έστι χρεία»	30
<i>Αρχιμ. Έφραϊμ Μιλτιάδου, Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων Σπάρτης</i>	
Προσεγγίσεις και προβληματισμοί	
Λίγες σκέψεις από τη πασχαλινή Σεούλ (Ν. Κορέα)	31
<i>Αρχιμ. Πορφυρίου Κονίδη, Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Ἀναργύρων Πάρνωνος</i>	
Νεανικοί Ἀγκυροβολισμοί	
Ἐπόγεια Ρεύματα	33
<i>Νικολάου Ζαχαράκη, Ὑποψ. Διδάκτορος Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων</i>	
Ἀφιέρωμα στη μνήμη	
του Πρωτοπρεσβυτέρου Παναγιώτη Ρούτση	34
<i>Ἀπό τή ζωή τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας</i>	
Γεγονότα - Σχόλια	39
Χρονικά Ἱερᾶς Μητροπόλεως	44

Μνήμη ιερέως π. Παναγιώτη Ρούτση

Σεβ. Μητροπολίτου Μονεμβασίας και Σπάρτης κ. Ευσταθίου

Ένας λαμπρός κληρικός της Ίερᾶς Μητροπόλεώς μας ἀπεβίωσε καὶ στις 15 Μαΐου ἡμέρα Τετάρτη ἡ ἐνορία τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ ὅλη ἡ Σπάρτη τὸν κατευόδωσε στὸ ταξίδι τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ π. Παναγιώτης Ρούτσης σὲ ἡλικία 69 ἐτῶν ἐγκατέλειψε τὴ γῆ καὶ τὰ τῆς γῆς καὶ ἀπολαμβάνει ἤδη τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος μας ἔχει ἐτοιμάσει γιὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς του. Στόλιζε μὲ τὴν χρήσιμη καὶ ὠφέλιμη παρουσία του τὴν Ίερὰ Μητρόπολή μας, τὴν ἱστορικὴ μας Σπάρτη καὶ τὴν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος γιὰ 45 περίπου χρόνια, ἐνῶ ταυτόχρονα τιμοῦσε τὴ γενετείρά του τὰ Ἀνώγεια μὲ τὸν ἐπαινετικὸ γι' αὐτὰ λόγο του καὶ μὲ τὴν ἀρετὴ του.

Ἡ ἐργατικότητά του, ἡ ἀφοσίωση στὸ καθῆκον του, τὸ ἦθος του, ἡ θεολογικὴ καὶ φιλολογικὴ του κατάρτιση, ἡ εὐφράδειά του καὶ ὁ ἀσυνήθιστος λόγος του, ὡς κήρυγμα καὶ ὡς διάλεξη, ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα καὶ χαρίσματα ποὺ καλλιέργησε μὲ ἀνύστακτη φροντίδα, τὸν εἶχαν κατατάξει στὴν πρώτη σειρὰ τῶν κληρικῶν τῆς Μητροπόλεώς μας.

Ἄριστος ἐργάτης τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καὶ πολύτιμος συνεργάτης τοῦ Μητροπολίτου του, ἀφοῦ ὁποιαδήποτε διακονία τοῦ ἀνετέθη τὴν ἔφερεν σὲ αἴσιο πέρας.

Σύμβουλος θετικός, μὲ λόγο εἰλικρινῆ καὶ ἐνέργειες ρεαλιστικές, βοήθησε τὴν καλὴ πορεία τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεώς μας, ὡς μέλος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, ὡς μέλος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου καὶ ὡς ὑπεύθυνος ἐπιμελητῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ «Ὁσιος Νίκων ὁ Μετανοεῖτε».

Παιδαγῶγησε χιλιάδες παιδιὰ τῆς περιοχῆς μας ὡς κατηχητής, μὰ προπάντων ὡς καθηγητῆς φιλόλογος καὶ θεολόγος καὶ ἔδωσε στὴ σημερινὴ σεισμικὴ νεολαία ὅτι ὠραῖο εἶχε ἡ ψυχὴ του καὶ ὅ,τι ὠφέλιμο χρειαζόταν.

Ἡ προσφορά του δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἀποτιμηθεῖ γιατί ὅπως εἶπε ὁ ἀρχαῖος σοφὸς εἶναι δύσκολο νὰ ἐπαινέσει κανεὶς μὲ λόγια αὐτὸν ποὺ διακρίθηκε στὰ ἔργα.

Παρὰ ταῦτα ὅλοι οἱ ὀμιλητῆς τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τοῦ εἶπαν τὰ πρέποντα καὶ αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωση καὶ νὰ τοὺς ἐπαινέσω καὶ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω, ἀφοῦ πρό-

*Ἡ ἐργατικότητα του,
ἡ ἀφοσίωση σὸ
καθῆκον του, τὸ ἦθος
του, ἡ θεολογικὴ καὶ
φιλολογικὴ του κα-
τάρτιση, ἡ εὐφραδεία
του καὶ ὁ ἀσυνήθιστος
λόγος του, ὡς κή-
ρυγμα καὶ ὡς διάλεξη,
ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα
καὶ χαρίσματα πὸ
καλλιέργησε μὲ
ἀνύστακτη φροντίδα,
τὸν εἶχαν κατατάξει
σὴν πρώτη σειρὰ τῶν
κληρικῶν τῆς Μητρο-
πόλεώς μας.*

βαλαν με τέχνη και πηγαῖο ἐπαινετικό λόγο, ἕναν πολύτιμο συνεργάτη μου.

Ἀλλὰ καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ποὺ κατέκλυσε τὸ Ναὸ καὶ τὸν αὐλίο χῶρο του καὶ με εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ ἔδωσε τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ, ὀφείλω νὰ εὐχαριστήσω καὶ νὰ ἐπαινέσω καὶ στὸν καθένα νὰ ἀποδώσω τὸ χαρακτηρισμὸ τοῦ «φιλοποίμενος».

Καὶ με τὴ γραφίδα μας ἐκφράζουμε τὸν ἔπαινό μας στὸν αἰμίμηστο πατέρα Παναγιώτη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μας γιὰ ὅσα πρόσφερε στὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία καὶ στὸν εὐσεβῆ λαὸ μας.

Ἐκφράζουμε ἐπίσης τὸν ἔπαινό μας στὴν καλὴ καὶ ἄξια πρεσβυτέρα του, ποὺ στάθηκε κοντὰ του λαμπάδα ἀναμμένη καὶ τοῦ συμπαραστάθηκε σ' ὅλη τὴν πολυετῆ ἐκκλησιαστικὴ διακονία του, με πιστότητα, σοβαρότητα καὶ σπάνιο ἦθος, ἀλλὰ καὶ στὰ παιδιά του καὶ τοὺς γαμβρούς του, ποὺ τὸν ἀγάπησαν χωρὶς ὄρους καὶ ὄρια καὶ τὸν ἐτίμησαν με τὸν καθαρὸ λόγο τους, με τὴν ὑποδειγματικὴ ζωὴ τους καὶ με τὴν ἐκδήλωση τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τοὺς πάντοτε μὲν, ἰδιαίτερα δὲ κατὰ τὶς στιγμὲς τῆς δοκιμασίας του καὶ τῆς ἀσθενείας του.

Κύριος ὁ Θεὸς μας νὰ κατατάξει τὴν ψυχὴ του μετὰ τῶν ἁγίων του καὶ νὰ τοῦ χαρίσει ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια, ἀντὶ τῶν φθαρτῶν τὰ ἀφθαρτα, ἀντὶ τῶν προσκαίρων τὰ αἰώνια καὶ νὰ τὸν καταστήσει συλλειτουργὸ Του στοῦ ὑπὲρ-οὐράνιου θυσιαστήριόν Του «ὡσπερ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ του λειτουργὸν αὐτὸν κατέστησε», χαρίζοντας ὑγεία καὶ μακροήμερευση στὴν ἐκλεκτὴ πρεσβυτέρα του, στὰ ἄξια παιδιά του, κόρες καὶ γαμβρούς του καὶ στὰ εὐλογημένα ἐγγόνια του ποὺ τοῦ ἔδωσαν πολλὲς χαρὲς στὴ ζωὴ του.

Ἡ Βάπτιση τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου

Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης κ. Θεοκτίστου

«**Ε**πειδὴ δὲ εἰς ἔννοιαν ἤκει τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, καθάρσεως τοῦτον εἶναι καιρὸν τῶν ποτε αὐτῷ πεπλημμελημένων δεῖν ὤετο, ὅσα οἷα θνητῷ διαμαρτεῖν ἐπῆλθε, ταῦτ' ἀπορρύψασθαι τῆς ψυχῆς λόγων ἀπορρήτων δυνάμει, σωτηρίῳ γέ λόγῳ λουτροῦ, πιστεύσας. Τοῦτο τοι διανοηθεῖς, γόνυ κλίνας ἐπ' ἐδάφος, ἰκέτης ἐγίνετο τοῦ Θεοῦ... Μεταβάς δ' ἔνθεν, ἐπὶ προάστειον τῆς Νικομηδέων ἀφικνεῖται πόλεως, κάνταῦθα συγκαλέσας τοὺς ἐπίσκοπους, ὧδε πη αὐτοῖς διαλέξατο:

«...Ὡρα καὶ ἡμᾶς ἀπολαῦσαι τῆς ἀθανατοποιοῦ σφραγίδος, ὥρα τοῦ σωτηρίου σφραγίσματος μετασχεῖν... Μὴ δὴ οὖν ἀμφιβολία τις γινέσθω. Εἰ γὰρ καὶ πάλιν ἡμᾶς ἐνταυθαῖ βιοῦν ὁ καὶ ζωῆς καὶ θανάτου Κύριος ἐθέλοι καὶ οὕτως ἐμὲ συναγαλάξεσθαι λοιπὸν τῷ τοῦ Θεοῦ λαῷ καὶ ταῖς εὐχαῖς ὁμοῦ τοῖς πάσιν ἐκκλησιάζοντα κοινωνεῖν ἅπαξ ὠριστα, θεσμοὺς ἥδη τοῦ βίου Θεῷ πρέποντας ἐμαυτῷ διατετάξομαι».

Ὁ μὲν δὴ ταῦτ' ἔλεγεν· οἱ δέ, τὰ νόμιμα τελοῦντες, θεσμοὺς ἀπεπλήρουν θείους καὶ τῶν ἀπορρήτων μετεδίδοσαν, ὅσα χρή προσδιαστειλάμενοι. Καὶ δὴ μόνος τῶν ἐξ αἰῶνος αὐτοκράτορων Κωνσταντίνος, Χριστοῦ μαρτυρίοις ἀναγεννώμενος ἐτελειοῦτο, θείας τὲ σφραγίδος ἀξιούμενος, ἠγάλλετο τῷ πνεύματι, ἀνεκαινοῦτο τε καὶ φωτὸς ἐνεπίμπλατο θείου, χαίρων μὲν τῇ ψυχῇ δι' ὑπερβολὴν πίστεως, τὸ δ' ἐναργὲς καταπεπληγῶς τῆς ἐνθέου δυνάμεως. Ὡς δ' ἐπληροῦτο τὰ δέοντα, λαμπροῖς καὶ βασιλικοῖς ἀμφιάσμασι, φωτὸς ἐκλάμπουσι τρόπον, περιβάλλετο, ἐπὶ λευκοτάτῃ τε στρωμνῇ διανεπαύετο, οὐκ ἔθ' ἄλουργίδος ἐπιψαῦσαι θελήσας».

Περικοπή ἀπὸ τὸν 4ο λόγο τοῦ Εὐσεβίου Καισαρείας στὸ βίο τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου (Ε.Π. 20, 1212-1220).

Μετάφραση:

«Ἐπειδὴ κατάλαβε ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος τῆς ζωῆς του καὶ θεωροῦσε κατάλληλο καὶ τὸν καιρὸ νὰ καθαριστεῖ ἀπὸ τὰ σφάλματα πού κάποτε εἶχε κάμει, ἀποφάσισε νὰ ἀπαλλάξει τὴν

ψυχὴ του μὲ τὴ δύναμη τῶν λόγων τῶν μυστηρίων καὶ μάλιστα μὲ τὰ σωτήρια λόγια τοῦ βαπτίσματος, ἀπὸ ὅλα τὰ ἁμαρτήματα πού εἶχε κάμει ὡς ἄνθρωπος. Ἀφοῦ λοιπὸν πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόφαση, γονάτισε στὸ ἔδαφος καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεό... Ἐφυγε δὲ ἀπὸ ἐδῶ καὶ φτάνει σὲ ἕνα προάστιο τῆς Νικομήδειας καὶ ἐδῶ ἀφοῦ συγκέντρωσε τοὺς ἐπίσκοπους, τοὺς μίλησε περίπου ὡς ἐξῆς:

«...Καιρὸς εἶναι νὰ ἀπολαύσουμε καὶ ἐμεῖς τὴ σφραγίδα τοῦ Πνεύματος πού χαρίζει τὴν ἀθανασία, καιρὸς εἶναι νὰ λάβουμε μέρος στὸ σωτήριο σφράγισμα... Ἄς μὴν ὑπάρχει λοιπὸν καμιά ἀμφιβολία. Γιατί, καὶ ἂν πάλι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου θέλει νὰ συνεχίσουμε νὰ ζοῦμε στὴν παρούσα ζωὴ, καὶ ἂν ἔτσι ἔχει ὀρίσει ὁ Θεός, δηλαδή νὰ συνεχίσω νὰ ζῶ μαζί μὲ τὸ λαό μου, παίρνοντας μέρος στὶς ἐκκλησιαστικὲς συγκεντρώσεις καὶ συμμετέχοντας μαζί μὲ ὄλους στὶς κοινὲς προσευχές, τότε θὰ ἐπιβάλλω πιά στὸν ἑαυτὸ μου κανόνες συμπεριφορᾶς πού θὰ συμφωνοῦν μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ».

Ἐκεῖνος λοιπὸν αὐτὰ ἔλεγε, ἐνῶ οἱ ἐπίσκοποι, κάνοντας ὅσα ἦταν σύμφωνα μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη, ἐφάρμοζαν τοὺς θείους κανόνες καί, ἀφοῦ συμφώνησαν ἀπὸ πρὶν μεταξύ τους, μετέδιδαν ἀπὸ τὰ μυστήρια ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα. Τώρα λοιπὸν μόνος ὁ Κωνσταντίνος, ἀπὸ ὄλους ἐκείνους πού ἐξαρχῆς εἶχαν γίνεи αὐτοκράτορες, ἀφοῦ ἀναγεννιόταν μὲ τὴ μαρτυρία τοῦ βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ, γινόταν τέλειος Χριστιανὸς καὶ ἀφοῦ ἀξιώθηκε τὶς θεῖες δωρεὲς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐνῶθη πνευματικὴ ἀγαλλίαση, γινόταν καινούργιος ἄνθρωπος καὶ πλημμύριζε ἀπὸ θεῖο φῶς ἀκόμη, εἶχε χαρὰ στὴν ψυχὴ γιὰ τὴν τόσο μεγάλη πίστη καὶ δοκίμαζε ἐκπληξη γιὰ τὴν ὀλοφάνερη ἀπόδειξη τῆς θείας δυνάμεως. Ὅταν τελείωσαν ὅσα ἔπρεπε νὰ γίνουν, φόρεσε λαμπρὰ καὶ βασιλικά ἐνδύματα πού ἀκτινοβολοῦσαν σὰν τὸ φῶς, καὶ ξεκουραζόταν πάνω σε ὀλόλευκο στρωμένο κρεβάτι, γιατί δὲ θέλησε νὰ πλησιάσει πιά τὴ βασιλικὴ πορφυρὴ φορεσιά».

«Ἐνός ἐστι χρεία» (Λκ. ι', 42)

Ἄρχιμ. Ἐφραίμ Μιλτιάδου,

Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων Σπάρτης

Αὐτά τὰ λόγια εἶναι θεόσοφα καὶ τὰ ἀπευθύνει ὁ Σωτῆρας μας σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ποιὸ εἶναι αὐτό τό ἕνα πρᾶγμα πού ἔχουμε ἀνάγκη; Ἡ αἰώνια σωτηρία μας. Αὐτό πρέπει νά μᾶς συνέχει νύκτα καὶ ἡμέρα. Νά εἶναι ἡ πρώτη στή καὶ οὐσιαστική μέριμνά μας. Μπορεῖ νά ἔχουμε τὰ πάντα· τροφές, ροῦχα ἀρκετά, σπίτια, ἀκίνητες περιουσίες, λεφτά μετρητά. Ἐάν ὅμως δέν ἐξασφαλίσουμε τὴ σωτηρία μας ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἕνα μηδενικό. «*Τί γάρ κωφελεῖται ἄνθρωπος ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδίῃ, τὴν δέ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ;*» (Μτθ. ιστ', 26). Τίποτε δέ μᾶς ὠφελοῦν, ἐάν δέν ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὴν αἰώνια σωτηρία μας.

Προσέχουμε τόν ἑαυτὸ μας, τοῦ παρέχουμε τὰ πάντα, τοὺς καλύτερους γιατρούς, τὰ πιό ἐξελιγμένα φάρμακα, τὰ καλύτερα φαγητά, τὴν ψυχαγωγία μας καὶ παραλείπουμε τὴ φροντίδα τῆς ἀθάνατης ψυχῆς μας. Πηγαίνουμε ἀμέτρητα χιλιόμετρα γιὰ νά ἀποκτήσουμε γνώση ἀνθρώπινη, νά πάρουμε περγαμηνές καὶ δέν ἐνδιαφερόμεθα νά μορφώσουμε τό Χριστὸ μέσα μας.

Τὰ πάθη μας εἶναι ἀχόρταγα. Ὁ ἄνθρωπος δέν ἱκανοποιεῖται μέ τίποτα. Ὅσο ἀπολαμβάνει τὰ ὑλικά ἀγαθὰ τόσο ἀδειάζει ἐσωτερικά μέσα του. Πρέπει νά κατανοήσουμε ὅτι ἡ αἰώνια σωτηρία ἐδῶ κερδίζεται καὶ ἐδῶ χάνεται. Ἄν δέν ἀγωνιστοῦμε πνευματικά δέν μπορούμε νά προχωρήσουμε στὴ ζωὴ μας. Ἡ εὐτυχία δέ βρίσκεται στὴν κατανάλωση, ἀλλὰ στὴν ἀνάλωση γιὰ τό καλὸ τῆς ψυχῆς μας καὶ τῶν συνανθρώπων μας.

Δέν πλασθήκαμε γιὰ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ, ἀλλὰ γιὰ τὴν αἰώνια. Μέ τό ἅγιο Βάπτισμα ἀναγεννηθήκαμε γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ. Ὁ Κύριός μας πληρῶσε ἀκριβὰ τὴν αἰώνια σωτηρία μας. Σταυρώθηκε, ὑπέφερε τοὺς πόνους καὶ τίς ὕβρεις, τοὺς γέλωτες, τοὺς κολαφισμούς, τὰ ἐμπτύσματα, γιὰ νά μας σώσει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Πρέπει ἐμεῖς νά συγκρίνουμε τὴ ζωὴ μας μέ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως τοποθετοῦμε τό πρόσωπό μας μπροστά στὸν καθρέφτη, ἔτσι νά τοποθετοῦμε τὴν ψυχὴ μας μπροστά στὸν καθρέφτη τῆς ἄσπιλης ζωῆς τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστὸς περιφρόνησε σ' αὐτό τό κόσμο, δόξα, τιμὴ καὶ πλοῦτο, ἂν καὶ μπορούσε νά τὰ ἔχει ὅλα, σάν Κύριος τῶν πάντων. Ἐνῶ ἐμεῖς ζητοῦμε καὶ τιμὴ καὶ δόξα καὶ πλοῦτο.

Τὰ πολλά ὑλικά ἀγαθὰ ἀρρωσταίνουν τὴν ψυχὴ μας, γιατί γίνονται πρόξενοι τῆς ἁμαρτίας. Οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοὶ ζοῦν σ' αὐτό τὸν κόσμο σάν ὁδοιπόροι καὶ ταξιδιώτες καὶ ξένοι. Ἀτενίζουν πάντοτε μέ τὰ πνευματικά μάτια τῆς πίστεως τὴν οὐράνια πατρίδα καὶ αὐτὴν προσπαθοῦν νά κατακτήσουν. Ὅλα τὰ πρόσκαιρα, ἐμπρός στά ἀγαθὰ τῆς αἰωνίας ζωῆς εἶναι μηδέν. Ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς θέλει νά μᾶς σώσει. Αὐτό ἄς εἶναι καὶ δικό μας θέλημα. Εἴμεθα πλασμένοι γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ ἀπὸ τὸν Πλάστη. Αὐτό ἄς εἶναι ὁ πρῶτος μας στόχος καὶ σ' αὐτό ἄς ἀποβλέπει κάθε μας μέριμνα, ὥστε νά τὴν ἀποκτήσουμε. Χωρὶς αὐτὴ τὰ πάντα εἶναι μάταια ἔστω κι ἂν ἔχουμε ὑπὸ τὴν ἐξουσία μας ὅλο τὸν κόσμο.

Ὅποιος ἐπιζητεῖ καὶ ἐπιδιώκει τὴν αἰώνια μακαριότητα καὶ ἀγωνίζεται μέ ἐπιμέλεια νά τὴν κατακτήσει, αὐτὸς θεωρεῖ τὰ πάντα παροδικὰ καὶ προσέχει μὴ τυχόν ἐπιζητώντας τὰ πρόσκαιρα στερεῖται τὰ αἰώνια.

Νά ἐπιδιώκουμε τίς ἀρετές μέ κάθε ἐπιμέλεια. Τὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ νά τὰ χρησιμοποιοῦμε μέ προσοχὴ καὶ φόβο Θεοῦ γιὰ νά μὴν παροργίσουμε τὸν Κύριο μέ τὴν πλεονεξία. Νά θυμηθοῦμε τί μᾶς λέγει ὁ Ἀπόστολος : «*Οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν εἰς τόν κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα· ἔχοντες δέ διατροφάς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθῆσόμεθα*». (Α' Τιμ. στ', 7-8). «Σέ αὐτό τό κόσμο δέ φέρομε τίποτα οὔτε θά πάρομε κάτι μαζί μας. Ἐχοντας τροφές καὶ σκεπάσματα ἄς ἀρκεστοῦμε σέ αὐτά».

Ἄς γράψουμε στὴ μνήμη μας τὴν αἰωνιότητα. Ἄς εὐρισκόμεθα πάντοτε σέ κατάσταση εἰλικρινοῦς μετανοίας, μέ καρδιά συντετριμμένη καὶ προσευχομένη. Ἄς μὴν προσκολλώμεθα σέ καμμία ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου. Καὶ ἄς ἀποστρεφόμεθα τὴν ἁμαρτία, ὅπως τὰ δηλητηριώδη φίδια. Λίγος κόπος, ἀλλὰ ἡ ἄνταμοιβὴ αἰώνια.

Λίγες σκέψεις από τή πασχαλινή Σεούλ (Ν. Κορέα)

Ἄρχιμ. Πορφυρίου Κονίδη,

Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Ἀναργύρων Πάρνωνος

Τὴν ψυχωφελῆ ἐκπληρώσαντες τεσσαρακοστήν καί μέ νεκρωμένες τίς αἰσθήσεις μῆκαμε στή τελική εὐθεία πρὸς τό μεγάλο τέλος. Τό τέλος πού σηματοδοτεῖ μιά μεγάλη ἀρχή. Ὁ σκοπός μας ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ἡ προοπτική μας ἡ δική μας προσωπική Ἀνάσταση. Ἡ ἀτμοσφαιρα βαριά, ὅπως καί τό σῶμα ἀπό τόν κόπο τῆς καθημερινότητας καί ἀπό τό μόχθο τῆς ὅσο τό δυνατόν ἀνθρώπινης προετοιμασίας. Ἡ ἀτμόσφαιρα βαριά... Θεός ὁ πάσχων... Ἡ ἀτμόσφαιρα βαραίνει ἀκόμη καί ἐδῶ στή μακρινή Κορέα... Συμμετέχει καί ἡ φύση στό θεῖο δράμα... Οἱ αἰσθήσεις φορτωμένες παρακολουθοῦν τή καθημερινή πορεία τῶν γεγονότων πού διαδραματίζονται καί πιέζουν τή ματιά νά στραφεῖ πρὸς τά ἐνδότερα... Εὐκαιρία μοναδική... Δυνατότητα γιά μιά καλύτερη καί οὐσιαστικότερη ἐνδοσκόπηση... Νά στραφεῖ κανεὶς στά βᾶθη τῆς ψυχῆς, ἐκεῖ ὅπου κρύβεται ἡ ἀλήθεια... ἐκεῖ ὅπου ἀπογυμνώνεται ὁ ψεῦτης ἐαυτός καί ἀποκαλύπτεται ἡ τραγική πραγματικότητα. Τὴν ἀφορμὴ τὴ δίνουν, ἐκτός ἀπὸ τὰ συγκλονιστικά γεγονότα τῶν ἡμερῶν καί οἱ ἀνθρώποι τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας τῆς Κορέας. Ἀπὸ τὸν πιὸ μικρὸ μέχρι τὸν πιὸ μεγάλο. Ἡ στάση τοῦ σώματός τους... Οἱ κινήσεις τους... Τά σιωπηλά ψιθυρίζοντα χεῖλη τους... Τά μισοκλεισμένα ὑγρά μάτια τους... Ἡ συγκινητικά σπασμένη φωνή τους... Τό ιδιαίτερο ψάλσιμό τους... Ἡ οὐσιαστικὴ συμμετοχὴ τους... Τό καθολικὸ, ψυχοσωματικὸ βίωμά τους...

Κυριακὴ τῶν Βατῶν ἐσπέρας: Ὁ *Νυμφίος ἔρχεται, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...* Τὸν βλέπεις νά ξεπροβάλλει μέ βλέμμα μελαγχολικὸ... θλιμένο... ἐκφραστικὸ... Νά βαδίζει, ἀργὰ ἀλλὰ σταθερά, μέ μιά γεύση θανάτου στά πικραμένα χεῖλη Του πρὸς τό *ἐκούσιον πάθος...* Τὸν νοιώθεις νά σέ κοιτᾶ βαθεία, ἐρευνητικά μέσα στά μάτια... Τὸν βλέπεις νά ἀφουγκράζεται τὴ δική σου φωνή. Νά προσπαθεῖ μέσα ἀπὸ τό θόρυβο τῆς ἄσκοπης καθημερινότητας νά ἀκούσει τό *ὡσσανά* κι ἀπ' τὰ δικά σου χεῖλη. Ἔστω, καί χωρὶς τὴ συμμετοχὴ τῆς καρδιάς σου. Μά οὔτε

κι ἔτσι, δυστυχῶς δέν τ' ἀκούει. Μᾶλλον κατ' ἄλλο φαίνεται νά φωνάζουμε... *ἄρον ἄρον σταύρωσον Αὐτόν...* Τό αἴτημα γιά θανατικὴ καταδίκη σ' ὅλες τίς σύγχρονες μορφές του πού νεκρώνει κάθε καλὴ διάθεση καρδιάς... πού καλύπτει κάθε ντροπαλὸ ψίθυρο μετανοίας... πού κερδίζει κάθε στιγμή τῆς λιγοστῆς ζωῆς μας. Τὸν βλέπεις νά σέ κοιτᾶ σιωπηλά καί νά σέ ρωτᾷ: *φιλήματι προδίδης τὸν διδάσκαλο;* Καί τότε ἀποκαλύπτεις μέσα σου τό πάθος τοῦ Ἰουδα. Ἀνακαλύπτεις τὴν ὑποκρισία, τό προσωπεῖο πού σκεπάζει τὴν πραγματικὴ εἰκόνα σου... Ἀποκορύφωση ὑποκριτικῆς συμπεριφορᾶς... διαπιστώνεις τό φίλημα... *Τὸ φίλημα γέμει δόλου, τὸ χεῖρε σου ἐν μαχαίρα, πλᾶνε Ἰουδα· τὴ μέν γλώσση φθέγγη τά πρὸς ἔνωσιν, τὴ δὲ γνώμη νεύεις πρὸς διάστασιν προδοῦναι γάρ τοῖς παρανόμοις τὸν Εὐεργέτην.* Σέ τί διαφέρουμε;

Μ. Δευτέρα: Καί μετὰ τό φίλημα τί; Τό λογικὸ ἐπακόλουθο. *Τί μοί, φησί, παρέχετε, καγὼ ὑμῖν αὐτόν παραδώσω εἰς χεῖρας ὑμῶν;* Ἀκοῦς αὐτά τά λόγια νά ξεστομιζοῦνται ἀπὸ τὸν Ἰουδα καί ἀγανακτεῖς. Ταράζεσαι... Φουντώνει ἡ ὀργή μέσα σου... Ἀναρωτιέσαι: μὰ εἶναι δυνατόν... Κι ὅμως, καθημερινὰ λέω τά ἴδια λόγια καί δέν ἀνησυχῶ... Δέν ἀγανακτῶ μέ τὸν ἐαυτό μου. Μήπως ἐπειδὴ διαφέρουν στή διατύπωση; Μπορεῖ... Μήπως ἐπειδὴ εἶμαι ἐγώ; Μᾶλλον... Πάντως τά φοβερά *«οὐαί»* ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου μιά ἐξασθενημένη φωνὴ στό βάθος μέσα μου λέει ὅτι δέν ἀφοροῦν μονάχα τούς Φαρισαίους καί τούς Γραμματεῖς τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰησοῦ. Ἀφοροῦν καί μένα καί σένα καί ὅλους μας... Κάθε ὑπουλο προδότη... Βέλη εἶναι πού χτυποῦν κατευθεῖαν στή καρδιά τῆς συνειδησῆς μου! Ἄραγε τὰ νοιώθω; Ἄραγε ὁ πόνος τους θά μέ ἀφυπνίσει ὥστε νά προφθάσω τὴ μεγάλη ὥρα, τὴν ὥρα πού ἡ ψυχὴ φεύγει ἀπὸ τό σῶμα νά εἶμαι καλὰ προετοιμασμένος ὥστε νά *μὴ μείνω ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ* σάν τίς μωρές παρθένες πού ξέμειναν ἀπὸ ἔλαιον;

Μ. Τρίτη: Ἡ μεγάλη ἀνατροπὴ... Ἡ μεγάλη

εύκαιρία. Μία πόρνη προσέρχεται ταπεινά καί πλένει μέ δάκρυα τά πόδια τοῦ Χριστοῦ. Μία ἀμαρτωλή γυναίκα ἀγιάζει μπρός στά πόδια τοῦ ἀναμάρτητου. Γιατί; Διότι δέν παραβλέπει τήν ἀλήθεια... Ξέρει καί ἀναγνωρίζει τήν ἀλήθεια. Ναί, εἶναι ἀμαρτωλή. Μά γνωρίζει καί κάτι πού ἐμεῖς ἔχουμε φαίνεται ξεχάσει. "Ὅτι ὁ Θεός εἶναι Θεός τοῦ ἔλεους. Οἰκτίρμων καί ἐλεήμων. Ἐτσι μέ φωνή τρεμάμενη τοῦ λέει: *μή μέ τήν σὴν δούλην παρίδης, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τό ἔλεος... ψυχοσῶστα Σωτήρ μου, δέξαι μου τά πηγᾶς τῶν δακρύων, κάμφθητί μοι πρός τούς στεναγμούς τῆς καρδίας.* Τί μεγαλεῖο ἀγαθότητος καί εὐσπλαχνίας! Ὅσους οἱ ἄνθρωποι ἀποστράφηκαν, βρῆκαν ἀνάπαυση καί ξεκούραση στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ... Ὅσους οἱ ἄνθρωποι ἀπέριψαν, τούς δέχθηκε ὁ Θεός... Ὅσους οἱ ἄνθρωποι καταδίκασαν, τούς δικαίωσε τό ἀγαπητικό ἔλεος Του.

Μ. Τετάρτη: Τά μάτια δέ χορταίνουν νά βλέπουν καί νά θαυμάζουν. Τέσσερα γεγονότα περνοῦν ἀπό μπροστά μας: Ὁ νικητῆρας τῆς ἀφάτου ταπεινώσεως τοῦ Χριστοῦ, ὁ Μυστικός Δεῖπνος, ἡ ἀγωνιώδης προσευχή τοῦ Θεανθρώπου καί, πάλι, ἡ Προδοσία τοῦ ἀνθρώπου πρός τόν Θεό... Μετέχω στήν τράπεζα τῶν μαθητῶν... Μεταλαμβάνω... Βάφω τή μπουκιά στό τριβλίο πού βούτηξε καί ὁ Χριστός, μά δέ μένω νά εὐχαριστήσω. Βιάζομαι... Ἐπείγομαι... "Ἡ κι ἂν μένω, κι ἂν ἀκολουθήσω στόν κῆπο τῆς ἀγωνίας νυστάζω. Χρειάζομαι ξεκούραση. Τά προβλήματα δέν μοῦ ἐπιτρέπουν νά ἀγρυπνήσω γιά τόν πάσχοντα πλησίον-Θεό. Ἀλλά θά κάνω τήν ὑπέρβαση καί θά μείνω... Μέ κόπο, ἀλλά θά μείνω... Μά τί φασαρία φονική εἶναι αὐτή; Μαινόμενος ὄχλος καταφτάνει. Ὁρα νά φεύγουμε... Ἐγκαταλείπω...

Μ. Πέμπτη: Στήν αὐλή τοῦ πραιτωρίου. Ἀπό μακρὰ παρακολουθῶ... Βλέπω τόν Πέτρο νά κλαίει γοερῶς... Τά λόγια του Διδασκάλου μέσα του φωτιά ἀναμμένη: *Πρὶν ἀλέκτωρα φωνῆσαι τρίς ἀπαρνήση με.* Καί σέ λίγο: *κρεμᾶται ἐπί ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τήν γῆν κρεμάσας.* Ἡ ψυχὴ λυγίζει βλέποντας τόν ἀναμάρτητο στό σταυρό, γυμνό, καταπληγμένο καί βαφτισμένο στό ἴδιο Του τό αἷμα... Τά γόνατα λυγίζουν... Θέλω νά καταθέσω τά δάκρυά μου γιά νά πλύνω τίς πληγές Του μά δέ μπορῶ νά δακρῶσω... Στέρεψαν οἱ πηγές τῶν δακρύων μου στήν ἀναζήτηση

ἀλλότριων πραγμάτων καί τώρα, ἀλλοίμονό μου, δέν περισσεύουν δάκρυα... Μιά φωνή μέ συνταράζει, ἡ φωνή τοῦ ληστή. *Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου,* ἀκούω τήν τραχιά φωνή του νά λέει. Θέλω κι ἐγώ ν' ἀκούσω τήν ἴδια γλυκιά καί πονεμένη φωνή τοῦ Χριστοῦ νά μέ καλεῖ κοντά Του λέγοντας καί σέ μένα *σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσθι ἐν τῷ παραδείσῳ*, ἀλλά ὁ θόρυβος τῆς ψυχῆς μου δέν μ' ἀφήνει νά ἀκούσω τίποτε... Προσπαθῶ ἄραγε ὅσο πρέπει;

Μ. Παρασκευή: Στέκω μπροστά στόν Σταυρό Του, μαζί μέ τόν Νικόδημο καί τόν Ἰωσήφ τόν ἀπό Ἀριμαθαίας. Τούς ἀκούω γοερῶς νά φωνάζουν: *Πῶς σέ κηδεύσω Θεέ μου; Ποῖες χερσὶ σοι προσψάψω τό σόν ἀκήρατον σῶμα;* Ντρέπομαι... Βλέπω τόν Κύριο τῆς δόξης νεκρό, γυμνό, ἄταφο... Θέλω νά βοηθήσω στήν ὅλη διαδικασία, διότι, ναί καί γιά μένα πέθανε ὁ Χριστός, ἀλλά δέν κάνω καμία κίνηση. Ἀκούω τή ρομφαία νά σχίζει τή καρδιά τῆς Παναγίας: *Ἦ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον, πού ἔδει σου τό κάλλος, ἀλλά δέ λέω ἓνα λόγο παρηγορίας.* Μένω ἀπαθής, ἀναίσθητος ὅπως μέ διαμόρφωσαν οἱ καθημερινές ὑλικές μου ἀπαιτήσεις. Σκέφτομαι καί δικαιολογοῦμαι: *Πάντα στόν κόσμον θά ῥχεται Παρασκευή Μεγάλη καί κάποιος θά σταυρώνεται γιά νά σωθοῦν οἱ ἄλλοι.* (Ν. Γκάτσος)

Μ. Σάββατο: Ἡ μέρα δοξολογεῖ τόν Κτίστη της. *Εὐλογεῖτε ἥλιος καί σελήνη, ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τόν Κύριον ὑμνεῖτε καί ὑπερψοῦτε.* Μά τί συμβαίνει;! Ὁ τάφος τῆς ἀπελπισίας κενός, ἄδειος... Ἡ ἐλπίδα τῆς ζωῆς καί ἡ χαρά ἀναστήθηκαν... Ναί, ὑπάρχει ἐλπίδα διότι ὁ θάνατος δέ στάθηκε ἱκανός νά κρατήσῃ στή φθορά του Τόν Ἀρχηγό τῆς Ζωῆς! Μιά μεγάλη ἀλλαγὴ συντελεῖται μέσα μου... Δέν βαδίζω μόνος κι ἀνήμερος. Δίπλα μου, μέσα μου βασιλεῦει ὁ Χριστός. Τά πάντα ἀλλάζουν. Ὁ θάνατος σέ ζωὴ. Ἡ ἀπελπισία σέ ἐλπίδα, ὁ πόνος σέ χαρά, τό σκοτάδι σέ φῶς. Τό ἐγώ σέ ἐσύ... *Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν ἅγιον Πάσχα μυστικόν. Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ὁ λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν. Πάσχα λύτρον λύτης· ἐκ γὰρ θανάτου πρός ζωὴν καί ἐκ γῆς πρός οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.* ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ν. Κορέα, Σεοῦλ. Πάσχα 2013.

Ἵπόγεια Ρεύματα

Νικολάου Ζαχαράκη,
Ἵποψ. Διδάκτορας Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἐπέλεξα τὸν συγκεκριμένο τίτλο ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸ γεγονός πῶς ἀντικατοπτρίζει μὲ ιδιαίτερα εὐγλωττο τρόπο τὸ πλαίσιο καὶ τὶς συνθήκες ἐντὸς των ὁποίων κινεῖται ἡ κοινωνία. Πίσω ἀπὸ τὶς εὐσύνετες καὶ αὐτάρεσκες ἐν πολλοῖς ἐξαγγελίες τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ κατεστημένου, τελεῖ ὑπὸ ἐξέλιξη μιὰ διαφορετικὴ πραγματικότητα. Μιὰ πραγματικότητα τὴν ὁποία ἔμμεσα ἢ ἄμεσα ἀγνοοῦμε ὑποβαθμίζοντας τὶς τάσεις στὸ ἐπίτεδό της ἀπλῆς συγκυρίας. Μιᾶς συγκυρίας μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία προβάλλουν δυὸ ρεύματα τὰ ὁποῖα ὑποσκάπτουν ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ τὰ θεμέλια τοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος. Τὸ ἕνα ἀναφέρεται στὴν κοινωνικὴ ἐξαθλίωση καὶ στὴν ὑποβάθμιση τοῦ ἐπιπέδου ζωῆς μεγάλης μερίδας συνανθρώπων μας καὶ τὸ ἄλλο στὴν καλλιέργεια ἐνὸς κλίματος ἀνορθολογισμοῦ, συνωμοσιολογίας, ἄκριτης ἀπόδοσης εὐθυνῶν καὶ υἱοθέτησης ἀκραίων θέσεων καὶ πρακτικῶν μέχρι προτινὸς μὴ ἀποδεκτῶν ἂν ὄχι ἀδιανόητων. Σημεῖα τῶν καιρῶν θὰ πεῖ κάποιος. Ὑπερβολὲς κάποιος ἄλλος. Παράπλευρες συνέπειες κάποιος περισσότερο ὀρθολογιστής. Ἴσως κάτι ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἴσως καὶ ὅλα μαζί. Τὸ μόνο σίγουρο εἶναι πῶς ἂν αὐτὰ τὰ δυὸ ρεύματα ποὺ μέχρι στιγμῆς πλέουν παράλληλα καὶ ἐνίοτε ἀλληλοτροφοδοτοῦνται, ἐνωθῶν, θὰ γεννήσουν μιὰ ἐκρηξὴ ἀνατρεπτικὴ, ἰσοπεδωτικὴ καὶ ἐπὶ τῆς οὐσίας μηδενιστικὴ ὡς πρὸς τὰ κίνητρα καὶ τοὺς στόχους. Τὸ κράμα ἐκεῖνο τῆς ὀργῆς, τῆς ἐξαθλίωσης καὶ τῆς ἀπόννησης θὰ ἀναζητήσει τοὺς ὄρους καὶ τὰ μέσα ἔκφρασης τῆς τυφλῆς βίας καὶ τῆς κατὰ πάντων αὐτοδικίας. Οἱ ἀπόπειρες τοῦ κοινωνικοῦ κράτους νὰ κατασιγάσουν τὴν ὀρμὴ ἀποδεικνύονται ἀτελέσφορες καὶ ἀνεπαρκεῖς, καταδεικνύοντας ἀκόμη μιὰ φορὰ τοὺς λόγους ποὺ μᾶς ὀδήγησαν ὡς ἐδῶ καὶ ποὺ δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τὴν κρίση ἀξιών καὶ τὸ ἔλλειμμα παιδείας ποὺ μᾶς χαρακτηρίζει τόσο σὲ ἀτομικὸ ὅσο καὶ σὲ συλλογικὸ ἐπίπεδο. Ἡ ἔλλειψη παιδείας μὲ τὴν ἔννοια τῆς καλλιέργειας καὶ ὄχι τῆς ἐκπαίδευσης καὶ ἡ ἀπαξίωση τοῦ ἥθους καὶ ὄχι ἀπλᾶ τῆς ἠθικῆς εὐθύνονται γιὰ τὴν ἀπουσία τῶν ἀντίβαρων ἐκείνων ποὺ θὰ ἐπέτρεπαν τὴν ἐνεργοποίηση τῶν κοινωνικῶν ἀντανεκλαστικῶν ποὺ θὰ ἐγγυοῦνταν τὴν ἰσορροπία. Τὰ δείγματα καὶ οἱ παραστάσεις πολλῆς

καὶ οἰκεῖες σὲ βαθμὸ ἐπικίνδυνο τόσο σὲ ὄ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐγγύτητα ὅσο καὶ τὴν οικειότητα μὲ τὴν ὁποία τὶς ἀντιμετωπίζουμε γιὰ νὰ μὴν πῶ τὶς ἀνεχομάστε.

Τὸ γεγονός ὅτι μεγάλη μερίδα συνανθρώπων μας ἐπικροτεῖ καὶ ἐπιχαίρει γιὰ τὴν κατάσταση αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ μᾶς προβληματίσει ιδιαίτερα. Πορεία μὴ ἀναστρέψιμη λοιπόν; Φυσικὴ ἐξέλιξη στὴν ὀπτικὴ ἐνὸς προδιαγεγραμμένου τέλους; Σπασμοὶ μιᾶς νοσηρῆς κατάστασης; Εἰκόνες ἀπὸ τὸ μέλλον; Ἴσως τελικὰ τὰ πράγματα νὰ μὴν εἶναι τόσο ἀπαισιόδοξα.

Μέρα μὲ τὴ μέρα στὴ ρητορικὴ τῆς καταστροφολογίας ἔρχεται νὰ ἀντυπαρτεθεῖ ἡ ποιητικὴ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἐλπίδας. Τῆς ἀνιδιοτελοῦς στήριξης καὶ συμπαράστασης πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ διπλανοῦ, τοῦ μέχρι προτινὸς ξένου. Ἐξω ἀπὸ τὰ ὄρια τῶν θεσμῶν καὶ τῶν τύπων. Μακριὰ ἀπὸ τὰ φῶτα καὶ τὶς μεγαλόστομες ἐξαγγελίες τῆς a la carte φιλανθρωπίας. Ἐνας καθημερινὸς ἀγώνας μὲ ἐπίκεντρο τὸν ἄνθρωπο. Ἀγώνας καὶ προσφορὰ ποὺ ὑπερβαίνει τὰ στεγανά τοῦ χρώματος, τῆς φυλῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξης. Μιὰ τάση τὴν ὁποία δὲν μπόρεσαν νὰ προβλέψουν, νὰ ἐκτιμήσουν καὶ νὰ ἐξουδετερώσουν ὅσοι ἀποτίμησαν τὶς ἀντοχὲς αὐτοῦ τοῦ τόπου καὶ αὐτοῦ τοῦ λαοῦ μὲ δεῖκτες ἀπόδοσης στεγνοῦς, μαθηματικῶς καὶ ὀρθολογικοῦς.

Τὸ στοίχημα εἶναι ἡ τάση αὐτὴ νὰ λάβει εὐρύτερα χαρακτηριστικὰ καὶ νὰ ἐξελιχθεῖ σὲ ρεῦμα δημιουργίας καὶ ἀναγέννησης τὸ ὁποῖο θὰ πλεῦσει ἀντίθετα, θὰ ὑπερβεῖ καὶ ἐν τέλει θὰ ἐπισκιάσει τὰ θολὰ καὶ ἀντίρροπα ρεύματα τοῦ ἀνορθολογισμοῦ, τῆς ἐχθρότητας, τῆς ἐξαθλίωσης, τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοματισμοῦ καὶ τῆς μισαλλοδοξίας. Ἀναγκαῖα συνθήκη γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ ὁράματος εἶναι νὰ ἀναζητήσουμε ξανά ὅλα ὅσα χάσαμε αὐτὰ τὰ χρόνια, παραδομένοι στὴν τρυφὴ τῶν πρόσκαιρων καὶ στὴν προσπάθεια κορεσμοῦ ἐνὸς ἀκόρεστοῦ ἐγῶ. Τὸ παράδειγμα τῶν παλιότερων γενιῶν, ἡ ἀπλοϊκὴ πίστη τῶν ὁποίων καθιστοῦσε τὴν ἀλληλεγγύη καθημερινὸ βίωμα καὶ ὄρο συνύπαρξης σὲ καιροὺς δύσκολους, μᾶς δείχνει τὸ δρόμο. Δὲν μένει παρὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε διαψεύδοντας ὅλους ἐκείνους ποὺ θέτουν τελεολογικὰ ὀρόσημα στὸ μέλλον μας, ἀγνοώντας ἐπιδεικτικὰ τὸ παρελθόν μας.

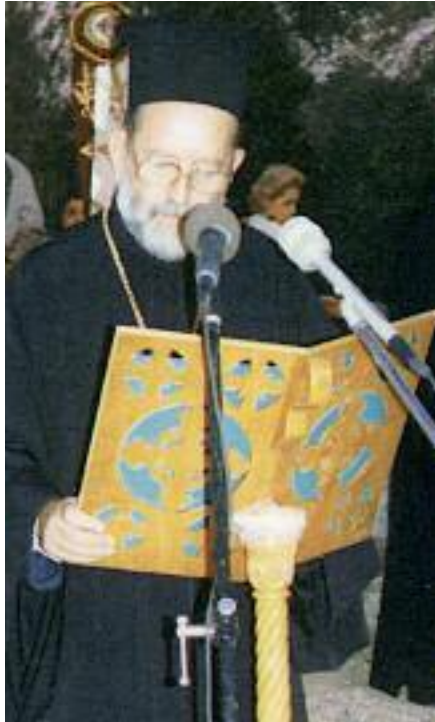
Ἀφιέρωμα στὴ μνήμη τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Παναγιώτη Ρούτση

Στις 13 Μαΐου 2013 ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης στερήθηκε ἓνα καταξιωμένο κληρικό της, τὸν μακαριστὸ πρωτοπρεσβύτερο π. Παναγιώτη Ρούτση ἐφημέριό του Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Σπάρτης καὶ συνταξιοῦχο ἐκπαιδευτικό.

Ἡ κοίμησή του γέμισε μεθλίψη ὄχι μόνο τὰ πρόσωπα τοῦ οικογενειακοῦ του περιβάλλοντος, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συνδέονταν μαζί του ποικιλοτρόπως καὶ χαίρονταν τὴν πάντοτε ὠφέλιμη καὶ χαροποιοὴ παρουσία του.

Ὁ π. Παναγιώτης ἦταν ἓνας κληρικός ποὺ διακρινόταν γιὰ τὸ ἦθος του, τὴν ἐργατικότητά του, τὸν εὐθύ καὶ φιλαλήθη λόγο του, τὴν ἀνεπιτήδευτη καὶ πάντοτε εὐγενική συμπεριφορά του πρὸς ὅλους. Ἦταν ὁ γνήσιος φίλος, ἀφοῦ πίστευε ἀκράδαντα στὴ φιλία καὶ ἡ οἰκεία του φράση ἦταν πάντοτε τὸ «γεια σου φίλε μου...» ποὺ τὸ ἔλεγε με ὄλη τὴν ψυχὴ του.

Παράλληλα ξεχώριζε γιὰ τὴν κατὰ κόσμον παιδεία τοῦ (πτυχιούχος Θεολογίας καὶ Φιλολογίας), με πλούσια ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωση καὶ γενικὰ γιὰ τὰ πολλὰ χαρίσματα ποὺ ἀξιοποιοῦσε μέσα στοῦ χωρὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὄχι γιὰ τὴν προσωπικὴ του προβολὴ καὶ καταξίωση, ἀλλὰ γιὰ τὴ δόξα καὶ

εὐκλεια αὐτῆς.

Ὁ μακαριστὸς π. Παναγιώτης μέσα στὶς πολλές ἀρμοδιότητες ποὺ τοῦ εἶχαν ἀνατεθεῖ ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας κ. Εὐστάθιο εἶχε καὶ τὴν ἐπιμέλεια ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας «Ὁσιος Νίκων ὁ Μετανοεῖτε». Ἔτσι σὲ ἔνδειξη τιμῆς καὶ ἐγγνωμοσύνης ἀφιερώνουμε αὐτὴ τὴν στήλη τοῦ περιοδικοῦ στὴν μνήμη του καὶ δημοσιεύουμε μαζί με τὸ ἄρθρο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας, τὸν

ἐπικήδειο ποὺ ἐκφώνησε ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ κλήρου, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Λάζαρος Σκάγκος, τὴν ἡμέρα τῆς ἐξοδίου Ἀκολουθίας.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΣΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΡΟΥΤΣΗ

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα μας καὶ Πνευματικὴ μας πατέρα κ. Εὐστάθιε Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Κυθέρων κ. Σεραφεῖμ

Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Ἀνδρούσης κ. Θεόκτιστε

Τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ
Τίμιον Πρεσβυτέριον

Κυρίες καὶ Κύριοι Ἐκπρόσωποι

πάσης Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας
τῆς πόλεως καὶ τῆς Περιφερειακῆς
Ἐνότητος Λακωνίας

Εὐλαβῆς καὶ πενθοῦσα Χριστῶνυμε
ὀμήγυρη.

Μέσα στὴν ἀναστάσιμη ἀτμόσφαιρα καὶ
στὴ φθίνουσα ἐαρινὴ μοσχοβολιά, τὴν ὁποία
ζοῦμε, ἀκούσαμε χθὲς τὸ πρωὶ τὴν θλιβερὴ
εἶδηση καὶ οἱ καμπάνες βαριές καὶ πένθιμες
ἤχησαν ἀναγγέλλοντας τὸ θάνατο τοῦ
ἀειμνήστου πατέρα Παναγιώτη Ρούτση,
ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Ναοῦ. Μετὰ
ἀπὸ τὴν αἰφνίδια καὶ σύντομη ἀσθένεια τοῦ
ἐκλιπόντος, ὅλοι μας ἐλπίζαμε στὴν
ἀνάρρωσή του καὶ στὴν ἐπιστροφή του κοντὰ
μας, στὴν οἰκογένειά του, στὴν Ἐνορία του
γιὰ νὰ συνεχίσει τὸ ἔργο του. Τὸ ἄγγελμα τοῦ
θανάτου του, συγκίνησε καὶ κατέθλιψε τὴν
κοινωνία τῆς Σπάρτης. Ἄλλ’ «ὡς τῷ Κυρίῳ
ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο»⁽¹⁾.

Γνωρίζουμε βεβαίως τὴν προσωρινότητα
τῆς ζωῆς μας καὶ ὅτι ὁ θάνατος γιὰ ὅλους μας
μπορεῖ νὰ ἔλθει σάν κλέπτης μέσα στὴν
νύχτα, ὅπως ἄλλωστε μας προειδοποίησε ὁ
Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ μᾶς προτρέ-
πει νὰ εἴμαστε ἀνὰ πάσα στιγμή τῆς ζωῆς
μας, ἔτοιμοι νὰ δεχτοῦμε τὴ δικαιοκρισία
Του. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχουμε κατὰ
τούς νηπτικὸς Πατέρες «μνήμη θανάτου». Ἡ
μνήμη τοῦ θανάτου λειτουργεῖ κατὰ δύο
τρόπους. Εἶναι μέθοδος προετοιμασίας καὶ
ἀποδοχῆς τοῦ μεγάλου γεγονότος καὶ τῆς με-
γάλης ἀλλαγῆς ποὺ ἐπέρχεται στὴν ὕπαρξη
τοῦ ἀνθρώπου. Μέσω τοῦ θανάτου ὁ
ἄνθρωπος μεταβαίνει ἀπὸ τὸ θάνατο εἰς τὴν
ζωὴ⁽²⁾. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο φαίνεται νὰ εἶναι
παράξενο καὶ ἴσως μπορεῖ νὰ ἤχεϊ
ἀσυμβίβαστό τό ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, ὅμως, χωρὶς
φιλοσοφικὲς ἀποδείξεις, εἶναι ἀρκετό τό πα-
ράδειγμα τοῦ ἀναστάντος Κυρίου μας Ἰησοῦ
Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος νίκησε τὸ θάνατο, ὄχι μόνο
γιὰ τὸν ἑαυτὸ Του, ἀλλὰ γιὰ ὀλόκληρό τό
ἀνθρώπινο γένος καὶ πρόσφερε σὲ ὅλους τὴν

ἐλπίδα καὶ τὴ βεβαιότητα καὶ τῆς δικῆς μας
ἀναστάσεως. Ἡ μνήμη τοῦ θανάτου, μᾶς
ὀδηγεῖ ἐπίσης στὸ νὰ ἀξιολογήσουμε τὸν
κόσμο καὶ τὰ τοῦ κόσμου, νὰ θέσουμε τίς
δικές μας προτεραιότητες, νὰ ὀδηγηθοῦμε σὲ
μετάνοια καὶ σὲ ἀληθινὴ καὶ εἰλικρινῆ σχέση
μὲ τὸ Θεό, τὸ χορηγὸ τῆς ζωῆς καὶ τὸν Κύριο
τοῦ θανάτου. Στὴν Ἁγία Γραφή, ἡ ἀπάντηση
στὸ ὑπαρξιακὸ πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου καὶ
τοῦ θανάτου τοῦ δίκαιου, πρόωρου ἢ μὴ,
εἶναι ὅτι «ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν
αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ»⁽³⁾.

Μπροστὰ στὴ σωρὸ τοῦ ἀειμνήστου πα-
τέρα Παναγιώτη, ὅλοι ἐμεῖς οἱ περιλειπόμε-
νοι, μὲ πρῶτον τὸν Σεπτὸν Προκαθήμενον τῆς
Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ὁμολογοῦμε μὲ θάρρος
καὶ ἐπαναλαμβάνουμε αὐτὸ ποὺ τονίζει ὁ
ἀπόστολος Παῦλος: «Θέλω – μᾶς λέγει – νὰ
ξέρετε, τί θὰ γίνει μὲ αὐτοὺς ποὺ πέθαναν,
γιὰ νὰ μὴ λυπάστε κί’ ἐσεῖς ὅπως καὶ οἱ
ἄλλοι, ποὺ δὲν πιστεύουν καὶ δὲν ἐλπίζουν
σὲ τίποτα. Ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς πέ-
θανε καὶ ἀναστήθηκε. Τὸ ἴδιο πιστεύουμε καὶ
ὅ,τι αὐτοὶ ποὺ πέθαναν πιστεύοντας στὸν
Ἰησοῦ, ὁ Θεὸς θὰ τοὺς ἀναστήσει γιὰ νὰ ζή-
σουν μαζί Του»⁽⁴⁾. «Ἀλίμονο, – προσθέτει ὁ
Ἀπόστολος – ἂν δὲν πιστεύαμε στὴν
Ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, θὰ εἴμαστε τότε, οἱ
πιὸ ἀξιοθρήνητοι ἀπὸ ὅλους τούς
ἀνθρώπους». Ὅχι δὲν εἶναι ἔτσι τὰ πράγ-
ματα, ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι ὁ Χριστὸς
ἀνέστη, ἀληθῶς ἀνέστη. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ
πέρασμα ἀπὸ τὴν φθαρτὴ προσωρινὴ μας
ζωὴ στὴν αἰωνιότητα καὶ τὴν ἀφθαρσία.
Αὐτὴ τὴ βέβαιη ἐλπίδα ἀντλοῦμε ἀπὸ τὸν
ἴδιο ἀναστημένο Ἰησοῦ Χριστὸ ἀλλὰ καὶ σή-
μερα, ἀπὸ τὸν ἐκλιπόντα πατέρα Παναγιώτη,
ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ ἐπίγειο πέρασμα του ἀνά-
μεσά μας, ἄφησε τὴ σφραγίδα μαρτυρίας τῆς
χριστιανικῆς πίστεως στὸν παθόντα, σταυρω-
θέντα, ταφέντα καὶ ἀναστάντα Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστόν.

Σεβασμιώτατε Πομενάρχα μας,

ὕπακούοντας στην προτροπή σας, νὰ ἀπευθύνω ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ κλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας τὸν ὕστατο χαιρετισμὸ καὶ νὰ ἐκφωνήσω αὐτὸ τὸν ἐπιθανάτιο λόγο γιὰ τὸν ἀγαπητὸ μας πατέρα Παναγιώτη, αἰσθάνομαι ὅτι θὰ τὸν ἀδικήσω μὲ τὶς πενιχρὲς ἀναφορὲς μου στὸ ποιμαντικό, πνευματικό, ἐκκλησιαστικό καὶ ἐκπαιδευτικό του ἔργο. Ὅμως, μὲ πολλή συντομία θὰ προσπαθῆσω νὰ σκιαγραφήσω τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐκλιπόντος.

Ὁ ἀείμνηστος Πρωτοπρεσβύτερος Παναγιώτης Ρούτσης γεννήθηκε τὴν 9η Σεπτεμβρίου 1944 στὰ Ἀνώγεια τῆς Σπάρτης ἀπὸ τὸν Σοφιανὸ καὶ τὴ Μαρία Ρούτση. Στὴν ἰδιαίτερη πατριδά του τελείωσε τὴ στοιχειώδη ἐκπαίδευση καὶ ὀλοκλήρωσε τὶς γυμνασιακὲς του σπουδὲς στὸ Γυμνάσιο τῆς Σπάρτης. Στὴ συνέχεια ἔχοντας τὸν διακαῆ πόθο τῆς ἱερωσύνης σπούδασε στὴν Ριζάρειο Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν καὶ ἀκολούθως φοίτησε στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν λαμβάνοντας τὸ πτυχίο του καὶ ὀλοκλήρωσε τὶς σπουδὲς του στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν, στὸ Ἀρχαιολογικὸ Τμῆμα της, γενόμενος Πτυχιούχος της. Τὴν 28η Μαΐου 1967 ἔρχεται σὲ γάμου κοινωνία μετὰ τῆς Χριστίνας Μιχαλοπούλου-ἀδελφῆς του ἀγαπητοῦ μας πατρὸς Ἰωάννου Μιχαλοπούλου ἐφημερίου ἤδη τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νίκωνος καὶ ἀπέκτησαν δύο κόρες τὴ Μαρία καὶ τὴ Φωτεινή. Τὴν 15η Ὀκτωβρίου 1967 μετὰ ἀπὸ τὴ συγκατάθεση τῆς συζύγου του Χριστίνας, χειροτονήθηκε Διάκονος στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Τριάδος τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Ἰωάννου Σπάρτης ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κυρὸ Κυπριανὸ καὶ στὴ συνέχεια προκειμένου νὰ ὀλοκληρώσει τὶς σπουδὲς του, μετατίθεται στὴν Ἀθήνα καὶ διορίζεται τὴν 19η Δεκεμβρίου 1967 διάκονος στὸν Ἱ. Ναὸ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Πλάκα Ἀθηνῶν. Τὴν 27η Ἰουνίου 1971

χειροτονεῖται Πρεσβύτερος στὴν ἰδιαίτερη πατριδα τὰ Ἀνώγεια ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κυρὸ Ἱερόθεο καὶ διορίζεται τὴν 1η Ἰουλίου 1971 ἐφημέριος Λευκοχώματος. Τὴν 1η Αὐγούστου τοῦ ἰδίου ἔτους μετατίθεται ὡς Ἐφημέριος στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Γλυκερίας Γαλατσιοῦ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὅπου θὰ παραμείνει μέχρι τὴν 30η Νοεμβρίου τοῦ 1975. Τὴν 1η Δεκεμβρίου 1975 θὰ μετατεθεῖ στὴν Ἱ. Μητρόπολή μας καὶ θὰ διοριστεῖ Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Ναοῦ ὑπηρετώντας συνεχῶς μέχρι τώρα. Ὑπῆρξε ὁ κύριος συντελεστής ἐπεκτάσεως καὶ πλήρους ἀνακαινίσεως καὶ ἀγιογραφήσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, μετατρέποντας τον, ἀπὸ ἓνα μικρὸ παρεκκλήσιο ποῦ ἦταν ἀρχικὰ, τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νίκωνος, σὲ Ἑνοριακὸ μεγαλοπρεπῆ Ναὸ τῆς πόλεώς μας. Στὴ συνέχεια ἐγκατέστησε κεντρικὴ θέρμανση καὶ ἀκολούθως πρόσφατα, ἐγκατέστησε μονάδα κλιματισμοῦ γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ ἐκκλησιάσματος. Παραπλεύρως ἀνακαίνισε τὸν Ἱερατικὸ Οἶκο τῆς Ἑνορίας καθὼς καὶ τὸ παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς στὰ Ματαλῆικα.

Τὸ 1978 διορίστηκε καθηγητῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως στὴ Λακωνία, καὶ ὑπηρέτησε στὸ Λύκειο Ξηροκαμπίου καὶ ἀργότερα στὸ 3ο Γυμνάσιο Σπάρτης με ἐνδιάμεσες ἀποσπάσεις σὲ διάφορα σχολεῖα ὅπου καὶ ὅταν οἱ ὑπηρεσιακὲς ἀνάγκες τὸν καλοῦσαν, ὡς καθηγητῆς Φιλολόγος. Ἀπὸ τὸ 3ο Γυμνάσιο Σπάρτης ἀφυπηρέτησε τὸν Αὐγουστο τοῦ 2003. Ἐκτοτε καὶ μέχρι σήμερα ἀφοσιώθηκε στὸ Ἑνοριακὸ του ποιμαντικὸ ἔργο. Τὴν 22α Δεκεμβρίου 1975 τοῦ ἀπενεμήθη ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου κυροῦ Ἱεροθέου τὸ ὀφφίκιο τῆς πνευματικῆς πατρότητας καὶ τὴν 12η Δεκεμβρίου 1977 ὑπὸ τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου, τὸ ὀφφίκιο τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου.

Ὁ πατέρας Παναγιώτης, διακρινόταν και για τις δύο ιδιότητες που είχε, ὡς Ἐφημέριος και ὡς Ἐκπαιδευτικός, χωρίς ἢ μιὰ νὰ ἀποβαίνει εἰς βάρος τῆς ἄλλης, ἀλλὰ ἀντίθετα, ἢ μιὰ νὰ ἐνισχύει τὴν ἄλλη. Σὰν χαρακτηριστὴρας διακρίθηκε για τὴν εὐθύτητα και τὴν ἀκεραιότητα τῆς γνώμης του, για τὴν εὐθυκρισία του, τὸ ὑπεύθυνον για τις κατὰ καιροὺς ἀνατεθεῖσες σ' αὐτὸν ἐκκλησιαστικὲς και ἐκπαιδευτικὲς διακονίες, τὸ εἰλικρινὲς και ἀνεπιτήδευτο στοὺς τρόπους, τὴν ὑπομονὴ και τὴν καρτερία στις δυσκολίες τοῦ ποιμαντικοῦ και τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ του ἔργου. Υἱήρξε πανθομολογουμένως ἀριστος ὀμιλητῆς, ἀπλὸς και κατανοητὸς, ἀλλὰ και βαθυστόχαστος, ὅταν και ὅπου ἀπαιτεῖτο νὰ ἀναλύσει θεολογικὰ και ἀγιοπατερικὰ τὸ θέμα του.

Στις διαπροσωπικὲς του σχέσεις ἦταν ἀπλὸς και διαλεκτικὸς πρὸς ὅλους. Εἶχε τὸ τάλαντο νὰ πείθει μὲ τὸν δικὸ του μοναδικὸ τρόπο και τὸν πιὸ δύσκολο συνομιλητὴ του. Καὶ ὅταν ἀκόμη διαπίστωνε ὅτι ὁ συνομιλητῆς του εἶχε δίκιο, εἶχε τὴν παρρησία και τὴν τόλμη νὰ ἀσπάζεται τὴ γνώμη τοῦ ἄλλου μὲ ταπεινότητα και νὰ δέχεται τὴν ἀποψή του. Θα τὸν θυμόμαστε στὰ Συνέδρια και τις Ἱερατικὲς Συνάξεις που ὀργανώνει για τὴν ἐπιμόρφωσή μας, κατὰ καιροὺς ἢ ἴ. Μητροπολιτὴ μας, για τὴν ὑποστήριξη τῶν θέσεών του και τῆ ἄριστη ἐπιχειρηματολογία του. Θα τὸν θυμόμαστε για τὸ παιδικὸ του χαμόγελο και τὰ χαριτωμένα ἀστεία του, τὴ θυμοσοφία του, τοὺς λόγους του, τοὺς προφορικοὺς και γραπτούς, τὴν εὐγένειά του, τὸ θάρρος τῆς γνώμης του.

Ἀξιοσημείωτη ἦταν ἡ ἀγάπη του για τὰ βιβλία και ἡ ἐνασχόλησή του μὲ τὸ ἀγαθὸν τῆς γνώσεως, ὄχι μόνον τῆς θεολογικῆς ἀλλὰ και τῆς θύραθεν. Τὸ βιβλίον του «ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΟΙΚΗΤΟΡΕΣ» που συνέγραψε μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου κυροῦ Παρθε-

νίου Δώριζα, ἀποτελεῖ ἀξιόλογο βοήθημα για ὅλους μας, ὅπως και τὰ ἀναριθμητὰ δημοσιεύματά του στὸν ἐκκλησιαστικὸ και τοπικὸ τύπο. Ἀλλὰ και μὲ πόση λαχτάρᾳ ἐτοίμαζε τὸ νέο του βιβλίον για τὴν ἱστορία τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος και ἔψαχνε για στοιχεῖα για τὴν ὀλοκλήρωσή του. Ὅμως δὲν πρόλαβε. Εἶθε ὁ διάδοχός του νὰ τὸ ὀλοκληρώσει κάποτε. Για τὴν ἀγάπη του στὰ βιβλία και τὴν ἐνασχόλησή του και τις ποικίλες δημοσιεύσεις του, δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ νὰ τοῦ ἀποδοθεῖ ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ «βιβλιολάθα».

Ὡς ἐκπαιδευτικὸς κατάφερε ὄχι μόνον νὰ ἀσκήσει τὸ ἔργο τοῦ φιλόλογου καθηγητῆ ἄριστα, ἀλλὰ νὰ ἀκουμπήσει κυρίως τις ψυχὲς τῶν νέων. Ἐνεκα τοῦ ἔργου του, τοῦ ἠθους του, τῆς κοινωνικῆς παρέμβασής του και τοῦ παραδείγματός του, κατόρθωσε νὰ μπεῖ στις συνειδήσεις ὄλων τῶν ἐνοριτῶν του, τῶν συναδέλφων ἐκπαιδευτικῶν και συνδημοτῶν μας και νὰ τυγχάνει σεβασμοῦ και νὰ χαίρει ἐκτιμῆσεως ἀπὸ ὅλους. Για ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα του, ὅπου και ἂν ὑπηρετήσε στὴν Ἀθήνα και στὴ Σπάρτη οἱ ἐκκλησιαστικοὶ Προϊστάμενοι, τοῦ ἀνέθεσαν κατὰ καιροὺς ὑπεύθυνες διακονίες τις ὅποιες, ὅπως γνωρίζουμε ἐμεῖς οἱ συμπρεσβύτεροί του, τις ἐκτελοῦσε μὲ ἀπόλυτη εὐσυνειδησία. Ἰδιαίτερα, ὁ χαρισματικὸς ἡγέτης τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ὁ σεπτὸς ποιμενάρχης μας ὁ Μητροπολιτῆς Μονεμβασίας και Σπάρτης κ. Εὐστάθιος, ἐκτιμώντας τὴν ταλαντοῦχο προσωπικότητα τοῦ ἐκλιπόντος, τὸν εἶχε ὀρίσει ὑπεύθυνὸ τῆς ὕλης και τῆς ἐκδόσεως τοῦ Περιοδοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, «Ὁσιος Νίκων ὁ Μετανοεῖτε», διακόνημα που ἐπετέλεσε μὲ συνέπεια και ὑπευθυνότητα, μέχρι προσφάτως. Τὸν εἶχε ἐπίσης διορίσει Μέλος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου, Μέλος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, Μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς ἀντιαιρετικοῦ

άγωνα, Μέλος του Γραφείου Τύπου της Ίερᾶς Μητροπόλεώς μας και κήρυκα του Θείου λόγου, θέσεις επίλεκτες που υπηρέτησε πιστά με τις ὅποιες δυνάμεις, του ἔδωσε ὁ δωρεοδότης Κύριος, μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς ἀσθενείας του.

Ἀλλὰ ἤδη, ὁ πολὺ ἀγαπητός μας και φίλος μου καρδιακός Παπαπαναγιώτης, ὁ δι' ὀλίγον ἀσθενήσας, κατέπαυσε και μετεκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου χθὲς τὸ πρωί, στὸν τόπο «ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός» ⁽⁵⁾. «Τὸ κοινόν του βίου χρέος ἐκπληρώσας, τοῦ ὄρου πληρωθέντος» ⁽⁶⁾, προστίθεται στὴ χορεία τῶν προαναπαυσαμένων πατέρων, μητέρων και ἀδελφῶν ἡμῶν, ἵνα ἀναπαύσῃται ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἀποστολικὴ ρῆση και πορεύεται πρὸς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, τὴν ἀληθινὴ μας πατρίδα, λέγων μαζί με τὸν ἀπόστολο Παῦλο. «Τὸν ἄγωνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, λοιπὸν ἀποκείταί μοί, ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος» ⁽⁷⁾.

Ἀγαπητέ μας πατέρα Παναγιώτη, σὲ προπέμπουμε με ἀναστάσιμες προσδοκίες και ἐλπίδες και με χαροποὶὸ πένθος. Με ἀγάπη πολλὴ θὰ σὲ ἐνθυμούμαστε ὅλοι, γιὰ πάντα και θὰ προσευχόμαστε γιὰ σένα. Ὁ πνευματικός μας πατέρας, οἱ παριστάμενοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὁ κληρὸς σύμπας τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεώς μας, οἱ μοναχὲς και οἱ μοναχοὶ τῶν Ἱ. Μοναστηρίων τῆς περιοχῆς μας, ἡ πρεσβυτέρα σου Χριστίνα, οἱ κόρες σου ἡ Μαρία και ἡ Φωτεινὴ, οἱ γαμβροὶ σου, ὁ Ἰωάννης Νικολόπουλος και ὁ Ἠλίας Παπαλυμπέρης, τὰ τέσσερα ἐγγόνια σου, ὁ παπαγιάννης ὁ ἀδελφός τῆς πρεσβυτέρας σου και οἱ λοιποὶ, οἱ κατὰ σάρκα συγγενεῖς σου, ὅλο τὸ ποίμνιό σου οἱ ἐνορίτες σου, οἱ συνάδελφοί σου στὴν ἐκπαίδευση, οἱ καλοὶ σου φίλοι και οἱ πολλοὶ γνωστοὶ σου.

Διερμηνεύων τὸ πένθος τοῦ πνευματικοῦ μας πατέρα, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυθήρων, τοῦ παλιοῦ συμμαθητῆ σου ἀπὸ

τὰ ἱεροσπουδαστικά σας χρόνια στὴ Ριζάρειο Σχολὴ και τοῦ Ἐπισκόπου ἡμῶν και ὄλου τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ ἀποχαιρετίσω ἔμμετρα, κάπως ἔτσι, ὅπως και ἐσὺ συνήθιζες σὲ διάφορες ἐκδηλώσεις νὰ κάνεις.

*Κοιμήσου παπαπαναγιώτη, γλυκά, κοιμήσου,
Ξεχωριστὴ μέσα μας θὰ ζεῖ, ἡ θύμησή σου.
Ἄρχοντας ἦσαν στὸ χῶρο
τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ζοῦσες,
Ἀρχοντικό, εἰρηνικό, καθάριο τὸ τέλος σου,
ὅπως ποθοῦσες.
Γαλήνη θεϊκὴ ἄς ἀπλωθεῖ τριγύρω,
Ὅπως γιὰ τόσες δεκαετίες
σκόρπιζε τοῦ θυματοῦ σου, τὸ μύρο.
Κοίταξε ἀδελφέ ἐδῶ, λαὸς κι' ἐπίσημοι
στὴν ὕστατη αὐτὴ στιγμὴ σου,
ἤλθαν συγκινημένοι μὰ και περήφανοι,
νὰ ἰδοῦν και νὰ ἀσπασθοῦν
γιὰ τελευταία φορά, τὴν μορφὴ σου.
Εἶναι αὐτοὶ ποὺ βάπτισες, ποὺ ἀντρεψες,
ποὺ βάπτισες τὰ παιδιά τους,
ποὺ ἔθρεψες πνευματικά,
ποὺ ἄγιασες κατὰ καιρούς, τὰ σπιτικά τους.
Κοιμήσου ἀδελφέ, γλυκά και ἀθῶα,
κοιμήσου,
Στὴ γῆ θὰ μένει τὸ σῶμα σου, μὰ στὸν οὐρανὸ
με τὸν ἅγιο Σπυρίδωνα,
θὰ ζεῖ ἡ ψυχὴ σου.
Γενέθλια ἔχεις σήμερα, κάνεις ἀρχή, στὴ νέα
σου ζωὴ, τὴν αἰωνία,
Και με τὴ δικὴ σου συμμετοχὴ, θὰ γίνεται
στὸν οὐρανὸ, ἡ θεία Λειτουργία...*

^[1] Ἰωβ. 1, 21

^[2] Ἰωάν. 5, 24

^[3] Σοφ. Σολ. 4, 11

^[4] Α' Θεσσ. 4, 13-17

^[5] Νεκρώσιμος ἀκολουθία

^[6] Νεκρώσιμος ἀκολουθία εἰς Ἱερεῖς

^[7] Β' Τιμ. 4, 7-8

Γεγονότα - Σχόλια

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΩΝΑΣ ΣΤΟ ΒΛΑΧΙΩΤΗ

Με τήν ἀρμόζουσα λαμπρότητα ὑποδέχθηκε τὸ Βλαχιώτη καὶ ἡ εὐρύτερη περιοχή τοῦ Δήμου Εὐρώτα τὴν Ἱερὴ καὶ Θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Ἑλωνας τὸ Σάββατο 6 Ἀπριλίου 2013 στὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς πόλεως. Τὴν Θαυματουργὴ εἰκόνα συνόδευε ὁ Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλέξανδρος ἐνῶ στὴν ὑποδοχὴ προεξῆρχε ὁ Μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐστάθιος μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀνδρουσῆς κ. Θεοκτίστου. Πλήθος λαοῦ ἀκολούθησε τὴν πομπὴ ὑποδοχῆς ἀπὸ τὴν πλατεία στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ὅπου τελέστηκε ὁ Πανηγυρικός Ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλεξάνδρου. Ὁ Μητροπολίτης μας κ. Εὐστάθιος ὑποδεχόμενος τὴν Ἱερὴ Εἰκόνα ἀνέφερε: «Ἡ Παναγιὰ ἔνωσε τὴ Λακωνία μετὰ τὴν Ἀρκαδία. Νέοι ἀπ' ἐδῶ πορεύονται μετὰ τὰ πόδια, προσκυνητές, κάθε χρόνο στὴν μνήμη τῆς Παναγίας τῆς Ἑλωνας. Στὴν Ἑλωνα βαπτίστηκαν, προσευχήθηκαν,

ἐξομολογήθηκαν... Γί' αὐτὸ μετὰ λαχτάρια θελήσαμε νὰ τὴν ἔχουμε ἐδῶ. Ἡ Παναγιὰ ἐνώνει τόπους, κοινωνίες, ἀνθρώπους. Ζήλεψα κάποτε τὰ παιδιά σας ποὺ τὴν κρατοῦσαν στὰ χέρια καὶ εἶπα τότε καὶ τὰ δικά μας θὰ τὸ κάμουν... Καὶ νὰ σήμερα, τὰ νιάτα τῆς περιοχῆς μας κρατοῦν τὴν Παναγιὰ μας. Σήμερα ποὺ ὑπάρχει ἄλλη «ἀκρίδα» ποὺ ἀπειλεῖ τὸν τόπο καὶ τὴν κοινωνία λέμε πάλι Παναγιὰ μου ἐκ λύκων λυμαιομένων σῶσε μας! Ὁ βρόγχος ποὺ βυθίζει τὴ νεολαία καὶ τὴν κοινωνία στὴν θλίψη καὶ ἴσως στὴν κατάθλιψη δὲν ἀντιμετωπίζεται ἀλλιῶς...». Ὁ Σεπτὸς Ποιμενάρχης μας εὐχαρίστησε τὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Ἀλέξανδρο, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν σειρά

του ανέφερε: «Εἶναι μεγάλη ἡ χαρὰ καὶ ἡ τιμὴ ὅταν μᾶς ἐπισκέπτεται ἡ Παναγία... Τοὺς τόπους καὶ τὶς κοινωνίες τοὺς δένουν δεσμοί... Οἱ πεζοπόροι ἀπὸ τὸν Δῆμο Εὐρύωτα κάθε χρόνο στὴ Χάρη τῆς Παναγίας τῆς Ἐλωνας καταθέτουν τὴν χαρὰ, τὴν παράκληση καὶ τὴν ὁμολογία τους. Σήμερα ἐδῶ σᾶς λέω ὅτι ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Παναγίας τῆς Ἐλωνας στηρίζεται στοὺς Λάκωνες. Οἱ Ἀρκάδες παραδειγματιζόμαστε ἀπὸ τὴν δικὴ σας συμπεριφορὰ. Εἴμαστε ἀδέλφια. Σήμερα ἡ Μάνα τοῦ Χριστοῦ σᾶς ἀνταποδίδει τὶς ἐπισκέψεις καὶ σᾶς εὐλογεῖ». Μέσα κι ἔξω ἀπὸ τὸν ἱερὸ Ναὸ ἑκατοντάδες πιστοὶ ἀπὸ τὴν εὐρύτερη περιοχή πλησίαζαν καρτερικὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν Ἱερὴ εἰκόνα, ἄλλοι μὲ μιὰ λαμπάδα, ἄλλοι μὲ σιωπὴ καὶ δάκρυα, ἄλλοι μὲ χαρὰ κι εὐγνωμοσύνη, ἄλλοι μὲ προσδοκία καὶ ὄλοι μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μεσιτεύει στὸν Υἱὸ τῆς. Ἡ Παναγία τῆς Ἐλωνας, κατὰ πολλοὺς ἡ Παναγία τοῦ Ἐλους, ἀποτελεῖ καταφυγὴ τῶν πιστῶν τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τοῦ Βλαχιώτη, μᾶς καὶ οἱ κάτοικοι ἔχουν στενοὺς δεσμοὺς μὲ τὴν Κυνουρία καὶ τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἐλωνας. Τὴν Κυριακὴ 7 Ἀπριλίου τελέστηκε Πολυαρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλεξάνδρου καὶ συλλειτουργούντων τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου μας καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης κ. Θεοκτίστου. Στὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας ἀπένειμε τὸ ὄφθικιο τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου στὸν λαμπρὸ ἐφημέριό τῆς ἐνορίας π. Βασίλειο Καπερώνη, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἄριστη διοργάνωση τῆς ὑποδοχῆς τῆς εἰκόνας. Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς μετὰ τὴν ἀκολουθία τοῦ Κατανυκτικοῦ Ἑσπερινοῦ ἡ Ἱερὰ Εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀναχώρησε γιὰ τὸ μοναστήρι τῆς.

Ἡ ἀκολουθία τῶν χαιρετισμῶν στον Βυζαντινὸ Μυστρά

Συμπληρώθηκαν ἐφέτος πενήντα τρία συναπτὰ ἔτη, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τοῦ 1960, ποὺ μιὰ ὀλιγομελὴς ὁμάδα Σπαρτιατῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν τότε Πρωτοσύγκελο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας Πανοσιολ. Ἄρχιμ. Θεόφιλο Καναβὸ καὶ μετέπειτα Μητροπολίτη Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, ἀποφάσισαν τὴν τέλεση τῆς Ἀκολουθίας τῆς Δ' Στάσης τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, στὸν Μητροπολιτικὸ Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στὸ Βυζαντινὸ Μυστρά. Τὸ ἔργο τῶν εὐλαβῶν ἐκείνων προσκυνητῶν, συνέχισε ὁ Σύλλογος τῆς Ὑπαιθρίου Ζωῆς Σπάρτης, γεγονός ποὺ ἀδιάκοπτα μέχρι σήμερα τὸ διοργανώνει μὲ περισσὴ φροντίδα καὶ θρησκευτικὴ εὐλάβεια. Τὴν ὥραία αὐτὴ παράδοση συνέχισε καὶ ἀναβάθμισε ἀπὸ τῆς ἐνθρονισεῶς του τὸ 1980 ὁ Σεπτὸς Ποιμενάρχης μας κ. Εὐστάθιος. Στὴ φετινὴ Ἀκολουθία, ποὺ ἔγινε τὴν Παρασκευὴ 12 Ἀπριλίου 2013, προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας ἦταν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννης, Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης, ὁ ὁποῖος χοροστάτησε στὴν Ἀκολουθία καὶ ἀπηύθυνε λόγια μεστὰ θεολογικοῦ περιεχομένου γιὰ τὸ πρόσωπο τῆς «Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ» καὶ λόγια καρδιακὰ καὶ ἐπίκαιρα ποὺ κυριολεκτικὰ κέντρισαν τὶς

καρδιές τῶν πιστῶν πού εἶχαν κατακλύσει τόσο τὸν Ἱερὸ Ναὸ ὅσο καὶ τοὺς προαύλειους χώρους του. Στὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας συγκινητικά καὶ πηγαία ἦταν τὰ λόγια εὐχαριστίας πού ἀπηύθυνε τόσο στὸν φιλοξενούμενο Ἀρχιερέα, ὅσο καὶ πρὸς ὄλο το ἔκκλησίασμα γιὰ τὴ συμμετοχὴ τους ὁ Μητροπολίτης μας, μαζί με τὶς πατρικές του εὐχές καὶ εὐλογίες. Παρέστησαν οἱ Ἀρχεῖς τοῦ Νομοῦ καὶ τῆς Σπάρτης καθὼς καὶ πλῆθος πιστῶν ἀπὸ τὴ Σπάρτη ἀλλὰ καὶ τοὺς γειτονικοὺς νομούς. Τοὺς θαυμάσιους ὕμνους πρὸς τὴν «Κυρία Θεοτόκο», ἀπέδωσε με τὴν χορωδία του, ὁ Πρωτοψάλτης τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Σπάρτης κ. Παναγιώτης Τζανάκος.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ μεγάλη προσέλευση πιστῶν τελέσθηκε τὴν Κυριακὴ Ἑ΄ Νηστειῶν, 21 Ἀπριλίου 2013, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ὁσίου Νίκωνος Σπάρτης ὁ τελευταῖος Κατανυκτικὸς Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Εὐσταθίου. Κατὰ τὴ διάρκειά τῆς ἀκολουθίας, ὁ Σεβασμιώτατος βράβευσε δύο θεσμικοὺς φορεῖς καὶ ἓνα φυσικὸ πρόσωπο γιὰ τὴν πολυτιμὴ προσφορὰ τους στὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν κοινωνία. Πρῶτα, ἀπένειμε τὸν ἔπαινο τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας στὴ Δημοτικὴ Φιλαρμονικὴ Σπάρτης, ἡ ὁποία γιὰ περισσότερο ἀπὸ ἓναν αἰῶνα συμβαλλεῖ στὴν πολιτιστικὴ ἀνάδειξη τῆς περιοχῆς μας καὶ στὴν προαγωγή τῆς μουσικῆς παιδείας. Τὸ βραβεῖο παρέλαβε ὁ ἀρχιμουσικὸς καὶ μαέστρος αὐτῆς κ. Σαράντος Κανελλάκος, πού εὐχαρίστησε ἐγκάρδια τὸ Σεβασμιώτατο γιὰ τὴν ιδιαίτερη τιμὴ καὶ τὴν ἀναγνώριση τοῦ ἔργου τῆς Φιλαρμονικῆς. Ὁ δεῦτερος φορέας πού τιμήθηκε ἦταν ἡ Ἑλληνικὴ Ὁμάδα Διάσωσης – Παράρτημα Λακωνίας γιὰ τὴν πολυδιάστατη προσφορὰ της στὸ συνάν-

θρωπο, τὴν κοινωνία καὶ τὴν προστασία τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Τὸ τιμητικὸ δίπλωμα ἐπιδόθηκε στὴν Πρόεδρο κ. Πολυτίμη Σταθάκου, ἡ ὁποία ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνη ὄλων των στελεχῶν τῆς Ὁμάδας, διότι ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία καὶ με αὐτὸν τὸν τρόπο συμπαρίσταται στὴν πολὺ σημαντικὴ ἐθελοντικὴ ἀποστολὴ πού ἐκπληρώνουν ὡς ἐνεργὰ μέλη τῆς κοινωνίας. Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος βράβευσε τὸν Ἱεροψάλτη τῆς ἐνορίας Φοινικίου κ. Κωνσταντῖνο Πλουμίδη γιὰ τὴν ἐβδομηκονταετῆ, ἱεροπρεπῆ καὶ πολυτιμὴ ἱεροψαλτικὴ διακονία του, γιὰ τὴν ἐν γένει ἐκκλησιαστικὴ προσφορὰ του καὶ γιὰ τὸν ὀρθόδοξο χριστιανικὸ βίό του. Ὁ βραβευθεὶς, πού ἔχει ταυτίσει ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 15 ἐτῶν τὴ ζωὴ του με τὴ διαρκὴ προσφορὰ στὴν Ἐκκλησία, εὐχαρίστησε θερμὰ τὸ Σεβ. Ποιμενάρχη μας γιὰ τὸν ἔπαινο. Μὲ τὶς ἀνωτέρω βραβεύσεις ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας ἔδειξε ὅτι βρῖσκεται πάντα δίπλα καὶ ἐνθαρρύνει κάθε ἄνθρωπο πού ἀγωνίζεται νὰ προσφέρει στὸ κοινωνικὸ σύνολο καὶ τὴν Ἐκκλησία μας.

ΓΙΟΡΤΗ - ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 1821 ΑΠΟ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Μὲ μεγάλη ἐπιτυχία πραγματοποιήθηκε τὴν Τετάρτη 27 Μαρτίου 2013, στὴν κατάμεστη ἀπὸ κόσμο αἴθουσα τῆς Στέγης Νεότητας τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, ἡ ἐκδήλωση Μνήμης καὶ Τιμῆς πρὸς τοὺς ἥρωες τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, τὴν ὁποία διοργάνωσε τὸ Γραφεῖο Νεότητος τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης. Πενήντα περίπου νέοι ναὶ νέες με ἐνθουσιασμό, εὐχάριστη διάθεση καὶ ιδιαίτερο πάθος, παρουσίασαν ἓνα χρονογράφημα με ἀφετηρία τὴν Ἀλωση τῆς Πόλεως τῶν ὀνείρων μας καὶ κορύφωση τὴν

ἐπανάσταση τοῦ 1821. Στό ἔργο αὐτό δέσποζαν οἱ ἥρωικές μορφές καί τὰ λόγια τῶν ἡγετῶν τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας μέ τή συνοδεία παραδοσιακῶν καί νεότερων μουσικῶν δημιουργιῶν. Τὰ λόγια τοῦ Κολοκοτρῶνη, ἡ θυσία τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ Μεσολογγίου, ὁ Θούριος του Ρήγα καί τὸ ὄραμα τοῦ Μακρυγιάννη μετέφεραν τὸ μήνυμα τῆς ἐλευθερίας πού παραμένει ζητούμενο ὡς τίς μέρες μας. Τὴν ἐκδήλωση ἔκλεισε μέ χαιρετισμὸ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Εὐστάθιος, ὁ ὁποῖος καί εὐχαρίστησε ιδιαίτερα τὸν διευθύνοντα τῆς χορωδίας κ. Θεόδωρο Τσαγκαρούλη. Εὐχαριστίες, ἐπίσης, ἀπηύθυνε στοὺς νέους καί τίς νέες πού συμμετεῖχαν στὴν ἐκδήλωση, τοὺς ὀργανοπαῖχτες, τὴν διευθύντρια τοῦ Β΄ Δημοτικοῦ σχολείου Σπάρτης, τὰ Μ.Μ.Ε., τὸν κ. Κουλογεωργίου γιὰ τὴν ἠχητικὴ κάλυψη καί τὰ παιδιά ἀπὸ τὸν Πολιτιστικὸ Σύλλογο Δαφνίου, τὰ ὁποῖα μέ τίς παραδοσιακές τους ἐνδυμασίες ἔλαβαν μέρος στὴν ἐκδήλωση. Ἡ ἐκδήλωση ἐπισφραγίστηκε μέ τὸν ἔθνικὸ ὕμνο νὰ ψάλλεται ἀπὸ ὅλους

τοὺς παρισταμένους.

ΠΑΝΗΓΥΡΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΧΡΥΣΑΦΙΤΙΣΣΑΣ

Μὲ ιδιαίτερη λαμπρότητα καί μέ τὴν ἀρμόζουσα ἐκκλησιαστικὴ τάξη, τὴν Δευτέρα τοῦ Θωμᾶ ἡ Μονεμβάσια τίμησε τὴν πολιοῦχο της, Παναγία τὴ Χρυσαφίτισσα. Ἀρκετοὶ προσκυνητὲς ἀπὸ τὴ Μονεμβασία μα καί τὴν εὐρύτερη περιοχὴ κατέκλυσαν τόσο τὴν παραμονὴ ὅσο καί τὴν κυριώνυμο ἡμέρα τὸ νὰό της, γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὴ θαυματουργὸ εἰκόνα της, νὰ ἀπευθύνουν τὴν προσευχὴ τους, νὰ προσφέρουν τὸ τάμα τους καί νὰ τὴν εὐχαριστήσουν. Τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς τελέστηκε ὁ Μέγας Πανηγυρικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Εὐσταθίου καί τὴν συμμετοχὴ κληρικῶν τῆς περιοχῆς. Τὸ θεῖο λόγο κήρυξε ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Σεραφεῖμ Κοσμάς. Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ Ἑσπερινοῦ τελέστηκε Ἱερὰ Παράκληση στὴν Παναγία καί ἐν συνεχείᾳ ἱερὰ Ἀγρυπνία. Νωρὶς τὸ πρωὶ τῆς κυριωνύμου

ἡμέρας μεταφέρθηκε ἡ Ἱερά Εἰκόνα στοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἐλκομένου Χριστοῦ, ὅπου τελέστηκε ὁ Ὅρθρος καί ἐν συνεχείᾳ ἡ Θεία Λειτουργία, προεξάρχωντος τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου μας καί συλλειτουργοῦντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης κ. Θεοκτίστου, ὁ ὁποῖος κήρυξε τὸ θεῖο λόγο. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας μὲ τὴ συνοδεία τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Μονεμβασίας, ἀκολούθησε ἡ λιτάνευση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας μέσα στὰ καλντερίμια τῆς Βυζαντινῆς καστροπολιτείας. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας εὐχαρίστησε τοὺς τοπικοὺς φορεῖς καί τίς Ἀρχές γιὰ τὴ συμμετοχὴ καί τὴν ἀρτία ὀργάνωση καί εὐταξία τῆς πανηγύρεως.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Μέ τίς εὐλογίες τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας ὀλοκληρώθηκε ἡ θεματικὴ ταξινόμηση τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἱ. Μητροπόλεως μας. Τά τεκμήρια ἔχουν κατηγοριοποιηθεῖ σύμφωνα μέ τοὺς πίνα-

κες δεκαδικῆς ταξινόμησης τοῦ Dewey καί ὑπερβαίνουν τὰ 10.000. Τό θεματικό φάσμα εἶναι εὐρύτατο, ἀφοῦ ὑπάρχουν βιβλία καί τῶν 10 ἐπιστημονικῶν πεδίων ὅπως αὐτά προσδιορίζονται ἀπό τόν Dewey. Ὁ ἀναγνώστης, ἐκτός ἀπὸ θρησκευτικά βιβλία, πού ἀποτελοῦν τὴν πλειονότητα, μπορεῖ νά βρεῖ ἀκόμη ἱστορικά, λογοτεχνικά, ἐκπαιδευτικά καί ἄλλα ἀξιόλογα ἐντυπώματα. Τά περισσότερα πονήματα εἶναι δωρεὰ στό Σεβασμ. Μητροπολίτη μας, ἐνῶ ὑπάρχουν καί ὀρισμένα πού ἀνήκουν σέ προκατόχους τοῦ Ἀρχιερεῖς. Ἡ παρουσίαση τῆς Βιβλιοθήκης πραγματοποιήθηκε τόν παρελθόντα Ἀπρίλιο, παρόντων τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας, τοῦ Περιφερειάρχου Πελοποννήσου κ. Π. Τατούλη, τῆς Ἀντιπεριφερειάρχου Λακωνίας κ. Ντ. Τζανετέα, μελῶν τοῦ Περιφερειακοῦ Συμβουλίου, τῆς Διευθύντριας τῆς Δημόσιας Βιβλιοθήκης Σπάρτης κ. Ἐλ. Τζανετάκου καί κληρικῶν τῆς περιοχῆς μας.

Χρονικά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον 2013 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

Ἐ λ ε ι τ ο ὄ ρ γ η σ ε τὴν 3ην εἰς Θεισόαν Ἀνδριτσαίνης καὶ μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Καστορίας κ. Σεραφεῖμ, Τριφυλλίας κ. Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης κ. Θεοκτίστου ἐτέλεσε τὸ τεσσαρακονθήμερον Μνημόσυνον τοῦ ἐπ' ἀδελφῆ γαμβροῦ του Νικολάου Μπαζιώτη, τὴν 8ην εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα, τὴν 10ην εἰς τὴν Τραπεζοντὴν, τὴν 13ην εἰς τὸν προσκυνηματικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἐπὶ τῆ ἑορτῇ τῆς ἀγίας Ὑπομονῆς, τὴν 17ην εἰς τὴν Σκάλαν, τὴν 20ην εἰς τὰ Ἀνώγεια (Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία), τὴν 22αν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ζερμπίτσης (Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία), τὴν 23ην εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν ἀγίων Θεοδώρων Τρύπης, τὴν 24ην εἰς Κροκεάς, τὴν 25ην εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Μητροπολιτικὸν Ναὸν, τὴν 27ην εἰς Κονιδίτσαν (Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία) καὶ τὴν 31ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου Σπάρτης (ἑορτὴ τῶν Λακῶνων Ἁγίων).

Ἐ χ ο ρ ο σ τ ᾶ τ η σ ε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τὴν 6ην εἰς τὸ Ναὸν τοῦ Νοσοκομείου Σπάρτης, χάρη τῶν Νεφροπαθῶν, τὴν 7ην εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίων Τεσσαράκοντα. Ἐπίσης ἐχοροστάτησε τὴν 17ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ὁσίου Νίκωνος (ἑσπερινός τῆς συγγνώμης), τὴν 18ην εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίων Τεσσαράκοντα (Ἀκολουθία τοῦ Μ. Ἀποδείπνου), τὴν 22αν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Καστρίου (Α' Στάσις Χαιρετισμῶν), τὴν 24ην εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Μητροπολιτικὸν Ναὸν, τὴν 25ην ἐπίσης εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν, τὴν 29ην εἰς τὴν Κοκκινόραχην (Β' Στάσις Χαιρετισμῶν), τὴν 30ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου Σπάρτης (ἑορτὴ τῶν Λακῶνων Ἁγίων) καὶ τὴν 31ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν ὀσίου Νίκωνος (κατασκευτικὸς ἑσπερινός).

Π ρ ο ἔ σ τ η τὴν 6ην εἰς Βλαχιώτη τῆς Νεκρωσίου Ἀκολουθίας τῆς Κηδείας τοῦ Ἡλία Ἀλεξάνδρου, τὴν 21ην εἰς Παρόρι τῆς Κηδείας

τοῦ Ἰωάννου Ἀλεξανδράκη, τὴν 26ην εἰς Ἄργος ἐτέλεσε τρισάγιον πρὸ τῆς σοροῦ τοῦ Μητροπολίτου Ἀργολίδος Ἰακώβου, τὴν 28ην κατὰ τὴν Νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν τοῦ Ἱεράρχου ἐξεπροσώπησε τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ ὠμίλησε περὶ τοῦ λαμπροῦ μεταστάντος Μητροπολίτου, καὶ τὴν 31ην εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς Κηδείας τοῦ Παναγιώτου Ἡλιόπουλου.

Π ρ ο ἔ σ τ η ἐπίσης τὴν 15ην εἰς τὸ Κ.Ε.Ε.Μ Σπάρτης Δοξολογίας ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 68 ἐτῶν Λειτουργίας αὐτοῦ.

Ἐ ν ε κ α ι ν ῖ α σ ε τὴν 31ην εἰς Μυστρά τὸ Μουσεῖον φωτογραφίας καὶ φωτογραφικῶν Μηχανῶν.

Π ρ ο ἡ ὄ ρ ε υ σ ε τὴν 19ην τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Σωματείου γιὰ τὴν Τριτοβάθμια Ἐκπαίδευση καὶ τὴν 29ην συνεδριάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον 2013:

Ἐ λ ε ι τ ο ὄ ρ γ η σ ε τὴν 3ην εἰς Χρύσαφα (Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία διὰ τὰ Σχολεῖα), τὴν 6ην εἰς Ἁγίους Τεσσαράκοντα (Μνημόσυνον τοῦ Ἱερέως Κων/νου Δρογκάρη), τὴν 7ην εἰς Βλαχιώτη προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαντινείας κ. Ἀλεξάνδρου, τὴν 10ην εἰς Τσεραμιὸ (προηγιασμένη Θ. Λειτουργία), τὴν 12ην εἰς Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Βασιλείου (Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία), τὴν 13ην εἰς Κλαδά, τὴν 14ην εἰς τὸν Ἅγιον Δημήτριον Ζάρακος, τὴν 17ην εἰς τὸ Γεράκι (Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία διὰ τὰ Σχολεῖα), τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐχοροστάτησε εἰς τὴν ἑσπερινὴν προηγιασμένην εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα διὰ τοὺς Ἐκπαιδευτικούς ὄλων των βαθμίδων, τὴν 18ην εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἰέρακος (Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία), τὴν 20ην εἰς Γούναρη διὰ τὸ Μνημόσυνον τοῦ Γεωργίου Παπαδημητρίου, τὴν 21ην εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ναυπλίου διὰ τὸ τεσσαρακονθήμερον Μνημόσυνον τοῦ Μητροπολίτου Ἀργολίδος Ἰακώβου, τὴν 24ην εἰς τὸ Ξηροκάμπι (Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία διὰ

τὰ Σχολεῖα) καὶ τὴν 26ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας Καλογωνιάς (διὰ τὰ Σχολεῖα Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία), τὴν 27ην εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων, τὴν 28ην εἰς Μολάους, τὴν 29ην εἰς τὴν Ἀγόριανη (Προηγιασμένη) καὶ τὴν 30ην εἰς Ἁγίαν Παρασκευὴν Ἀμυκλῶν.

Ἐχ ο ρ ο σ τ ἄ τ η σ ε τὴν 7ην, τὴν 14ην καὶ τὴν 21ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ὁσίου Νίκωνος κατὰ τοὺς κατασκευαστικὸς ἐσπερινούς, τὴν 6ην εἰς Βλαχιώτη κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς Ι. Εἰκόνας τῆς Ἐλώνης (τῆς χοροστασίας προϊόντατο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας κ. Ἀλέξανδρος), τὴν 28ην εἰς ἅγιον Ἰωάννην Σπάρτης (Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου), τὴν 29ην εἰς Παλαιοπαναγιᾶν (Ἀκολουθίαν Νυμφίου) καὶ τὴν 30ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου Σπάρτης (Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου).

Ἐπίσης ἐχοροστάτησε τὴν 5ην εἰς Παπαδιάνικα κατὰ τὴν Γ΄ Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν, τὴν 12ην εἰς τὸ Ἅγιον Δημήτριον Μυστρά (τῆς χοροστασίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννης) καὶ τὴν 19ην εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ἐνῶ τὴν 17ην εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Π ρ ο ε σ τ η τὴν 2αν εἰς Παρόρι τῆς Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας τῆς Κηδεῖας τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας π. Εὐθυμίου Ντελῆ καὶ τὴν 29ην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ὁσίου Νίκωνος τῆς κηδεῖας τοῦ Νικολάου Τραγᾶ.

ᾠ ρ κ ι σ ε τὴν 12ην εἰς τὸ Κ.Ε.Ε.Μ τοὺς Νεοσυλλέκτους τῆς Β΄ ΕΣΣΟ 2013.

Π ρ ο ἡ δ ρ ε υ σ ε συσκέψεως διὰ τὸ κληροδότημα Π. Κερχουλά τῆ συμμετοχῆ τοῦ Περιφερειάρχου, τοῦ Δημάρχου Σπάρτης καὶ ἐκπροσώπων τῆς κοινότητος Καρυῶν, καὶ τὴν 26ην συνεδριάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον 2013:

Ἐ λ ε ι τ ο ὑ ρ γ η σ ε τὴν 1ην εἰς Ριβιώτισσα (Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία), τὴν 2αν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν, τὴν 4ην εἰς τὸν Ὁσιον Νίκωνα, τὴν 5ην εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν, τὴν 6ην εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Δαφνίου, τὴν 7ην εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ναὸν τοῦ ἁγίου

Ραφαὴλ τῆς Μονῆς Ζερμπίτσας, τὴν 8ην εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ναὸν τῆς ἁγίας Εἰρήνης (Βάρσοβας), τὴν 10ην εἰς τὴν ἐορτάζουσαν Ἱερὰν Μονὴν Καστρίου, τὴν 12ην εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ναὸν τῆς Παντανάσσης τῆς ὁμώνυμου ἐνορίας Βοιῶν, τὴν 13ην εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἐλκομένου Μονεμβασίας, τὴν 19ην εἰς Παρόριο (τεσσαράκονθήμερον Μνημόσυνον τοῦ Ἱερέως Εὐθυμίου Ντελῆ), τὴν 21ην εἰς Ἀμύκλες, τὴν 23ην εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἐλκομένου (ἐπέτειος τῆς ἐπιστροφῆς τῆς Εἰκόνας τοῦ Ἐσταυρωμένου), τὴν 26ην εἰς Λιαντίνα, καὶ τὴν 29ην εἰς τὸν Βυζαντινὸν Μυστρά.

Ἐχ ο ρ ο σ τ ἄ τ η σ ε κατὰ τὸν ἐσπερινὸν καὶ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀποκαθλώσεως εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ὁσίου Νίκωνος, τὴν 3ην, τὸ ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχοροστάτησε καὶ κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀγάπης, τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου Ἀσωποῦ, τὴν 7ην εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν ἁγίου Ἰωάννου Ἀπιδέας, τὴν 8ην εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου Κυπαρισίου Πελλάνης, τὴν 9ην εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ναὸν Ζωοδόχου Πηγῆς Ρειχέας, τὴν 12ην εἰς τὸν ἐορτάζοντα ναὸν τῆς Χρυσοαφτίσεως Μονεμβασίας καὶ τὴν 20ην εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ναὸν ἁγίου Κων/νου Μυρτέας.

Ἐπίσης ἐχοροστάτησε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος Σπάρτης τὴν 1ην κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἱεροῦ Νιπτῆρος, τὴν 2αν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγίων Παθῶν ἐνῶ τὴν 1ην ἐτέλεσεν εἰς Ἀφυσσοῦ τὸ Μυστήριον τοῦ ἁγίου Εὐχελαίου.

Π ρ ο ε σ τ η τῆς Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας τῆς Κηδεῖας τοῦ Ἱερέως Παναγιώτου Ρούτση εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Μητροπολίτου Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης κ. Θεοκτίστου, τὴν ἰδίαν ἡμέραν 15 Μαΐου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ὁσίου Νίκωνος τῆς Κηδεῖας τοῦ Ἰωάννου Ἀλατσᾶ, τὴν 21ην τῆς Κηδεῖας τῆς Μαρίας Βαρβιτσιώτη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν καὶ τὴν 22αν εἰς τὸ Τσεραμιὸ τῆς Παναγιώτας Μουχτεροῦ.

Ἐ β ἄ π τ ι σ ε τήν 9ην εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἰέρακος τὸ τέκνον τὸ Διακόνου π. Κων/νου Σκάλ-
τσα εἰς τὸ ὅποῖον ἐδόθη τὸ ὄνομα Μεταξία, τήν 12ην εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον Βοιῶν τὸ τέκνον
τοῦ Ἐφημερίου Ἐλαφονήσου εἰς τὸ ὅποῖον
ἐδόθη τὸ ὄνομα Γεωργία, τήν 25ην εἰς τὸν
Μητροπολιτικὸν Ναὸν τὸ τέκνον τοῦ Θεοδώρου
Βερούτη εἰς τὸ ὅποῖον ἐδόθη τὸ ὄνομα Χαρά-
λαμπος καὶ τήν 26ην εἰς τήν Μονήν Φανερωμέ-
νης τὸ τέκνον τοῦ Νικολάου Σκιαδᾶ, Λογιστοῦ
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, εἰς τὸ ὅποῖον ἐδόθη τὸ
ὄνομα Παναγιώτης.

Ἡ ὑ λ ὄ γ η σ ε τήν 19ην εἰς τὸ Πικέρι Μαντι-
νείας τὸν γάμον τοῦ Βασιλείου Λεγάκη υιοῦ τοῦ
Ἐφημερίου Πακίων καὶ Διευθυντοῦ τοῦ
Ἰδρύματος Μολάων καὶ τῆς Δήμητρας
Ἀνδριανάκου καὶ τήν 24ην εἰς τήν Ἀνθοῦσαν
Ἄττικῆς τὸν γάμον τοῦ Παναγιώτου Πελεκάση
καὶ τῆς Πελαγίας Μακρυγιάννη.

Π ρ ο ἔ σ τ η τήν 11ην εἰς τὸ Κ.Ε.Ε.Μ Σπάρτης
Δοξολογίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Στρατοῦ Ἰηραῶς.

Π ρ ο ῆ δ ρ ε υ σ ε συνάξεως τήν 16ην εἰς τήν
Σπάρτην τῶν Διευθυντῶν τῶν Φιλανθρωπικῶν
Ἰδρυμάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τήν 27ην
συνεδριάσεως τοῦ Δ.Σ. Βρεφονηπιακοῦ
Σταθμοῦ Μονεμβασίας καὶ τήν ἰδίαν ἡμέραν συ-
νεδριάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Βρεφονηπιακοῦ
Σταθμοῦ Σπάρτης.

Κατὰ τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας ἐδέχθη εἰς τὰ
Γραφεῖα Συμβούλια Ἐκκλησιαστικά, τὰς Ἀρχὰς
τοῦ Νομοῦ, πολλοὺς ὁμογενεῖς μας, ἐνῶ
ἐπεσκέφθη τὰ Ἰδρύματα, τὸ Νοσοκομεῖο Σπάρ-
της, ἀσθενεῖς, κληρικούς καὶ λαϊκοὺς κατ' οἶκον
καὶ προσπάθησε νὰ συμπαρασταθῇ εἰς κάθε πε-
ρίστασιν εὐχάριστου ἢ δυσάρεστου εἰς τοὺς
χριστιανοὺς τῆς Ἐπαρχίας μας.

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης **κ. ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΣ**

Κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον 2013:

Ἐ λ ε ι τ ο ὑ ρ γ η σ ε τήν 3ην εἰς Θεισόαν
Ἀνδριτσαίνης, τήν 4ην εἰς Πλύτραν, τήν 8ην εἰς
Βελλιές, τήν 10ην εἰς Ἄλευρουν, τήν 17ην εἰς
Νιάτα, τήν 24ην εἰς Ρηχέαν, τήν 25ην εἰς Καρύ-

τσα καὶ τήν 31ην εἰς Κοίμησιν Θεοτόκου
Ἀμυκλῶν.

Ἐ χ ο ρ ο σ τ ἄ τ η σ ε τήν 17ην εἰς Ὅσιον Νί-
κωνα, τήν 22αν εἰς Συκέαν, τήν 24ην εἰς τήν
Ἱεράν Μονήν Εὐαγγελιστρίας Ἰέρακος, τήν 29ην
εἰς Μεταμόρφωσιν, τήν 30ήν εἰς Ἅγιον Νικόλαον
Σπάρτης καὶ τήν 31ην εἰς Σκάλαν.

Ἐ π ε σ κ ἔ φ θ η τήν 21ην τὸ Γυμνάσιον Σκά-
λας.

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον 2013:

Ἐ λ ε ι τ ο ὑ ρ γ η σ ε τήν 3ην εἰς τὸν Μητρο-
πολιτικὸν Ναὸν, τήν 7ην εἰς Βλαχιώτην, τήν
10ην εἰς Ὅσιον Νίκωνα Σπάρτης, τήν 14ην εἰς
Πάπαρι Μαντινείας, τήν 20ήν εἰς τήν Ἱεράν
Μονήν Εὐαγγελιστρίας Ἰέρακος, τήν 21ην εἰς Γε-
ωργίτσι, τήν 24ην εἰς Μονεμβασίαν, τήν 25ην εἰς
Σκάλα, τήν 26ην εἰς Βλαχιώτη καὶ τήν 28ην εἰς
Ἅγιον Σπυρίδωνα Σπάρτης.

Ἐ χ ο ρ ο σ τ ἄ τ η σ ε τήν 5ην εἰς Δαφνί, τήν
7ην εἰς Βλαχιώτη, τήν 12ην εἰς Συκαράκι, τήν
19ην εἰς Ἅγιον Νικόλαον Σπάρτης, τήν 21ην εἰς
Νεάπολη, τήν 28ην εἰς Σκούρα, τήν 29ην εἰς Πα-
ρόρι καὶ τήν 30ήν εἰς Ἅγιον Βασίλειον Σπάρτης.

Κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον 2013:

Ἐ λ ε ι τ ο ὑ ρ γ η σ ε τήν 1ην εἰς Ὅσιον Νίκωνα
Σπάρτης, τήν 2αν εἰς Μονεμβασίαν, τήν 4ην εἰς
Ἅγιον Νικόλαον Σπάρτης, τήν 5ην εἰς Ὅσιον Νί-
κωνα Σπάρτης (Πάσχα), τήν 6ην εἰς Ἀνώγεια, τήν
7ην εἰς τὸ Μετόχιον τῆς Μονῆς Ἰβήρων εἰς
Ἅγιον Ἰωάννην Σπάρτης, τήν 8ην εἰς Ἅγιον
Ἰωάννην Μονεμβασίας, τήν 10ην εἰς Κεφαλᾶ,
τήν 13ην εἰς Μονεμβασίαν, τήν 17ην εἰς τήν
Ἱεράν Μονήν Ἁγίων Τεσσαράκοντα, τήν 19ην εἰς
τήν Ἱεράν Μονήν Φανερωμένης Ἀναβρυτῆς καὶ
τήν 21ην εἰς Πελλάνα.

Ἐ χ ο ρ ο σ τ ἄ τ η σ ε τήν 1ην εἰς Ἱέρακα
(Εὐχέλαιον) καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς Λιρά, τήν 2αν εἰς
Καστόρειον, τήν 3ην εἰς Μητροπολιτικὸν Ναὸν
(Ἀποκαθήλωση) καὶ εἰς Ὅσιον Νίκωνα Σπάρτης
(Ἐπιτάφιος), τήν 5ην εἰς Μητροπολιτικὸν Ναὸν
(Ἐσπερινός Ἀγάπης), τήν 9ην εἰς Μαγούλα, τήν
15ην εἰς Ἅγιον Νικόλαον Σπάρτης (Παράκληση
διὰ τοὺς μαθητάς) καὶ τήν 20ήν εἰς Καραβά.

Από την επίσκεψη του Κατηχητικού Σχολείου Μυρτέας στο Άσυλο Ανιάτων Σπάρτης

Από τις τιμητικές βραβεύσεις στον τελευταίο Κατανυκτικό Έσπερινό (21-04-2013)

Από την ύποδοχή τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας Παναγίας Ἐλωνας στό Βλαχιώτη (06-04-2013)

